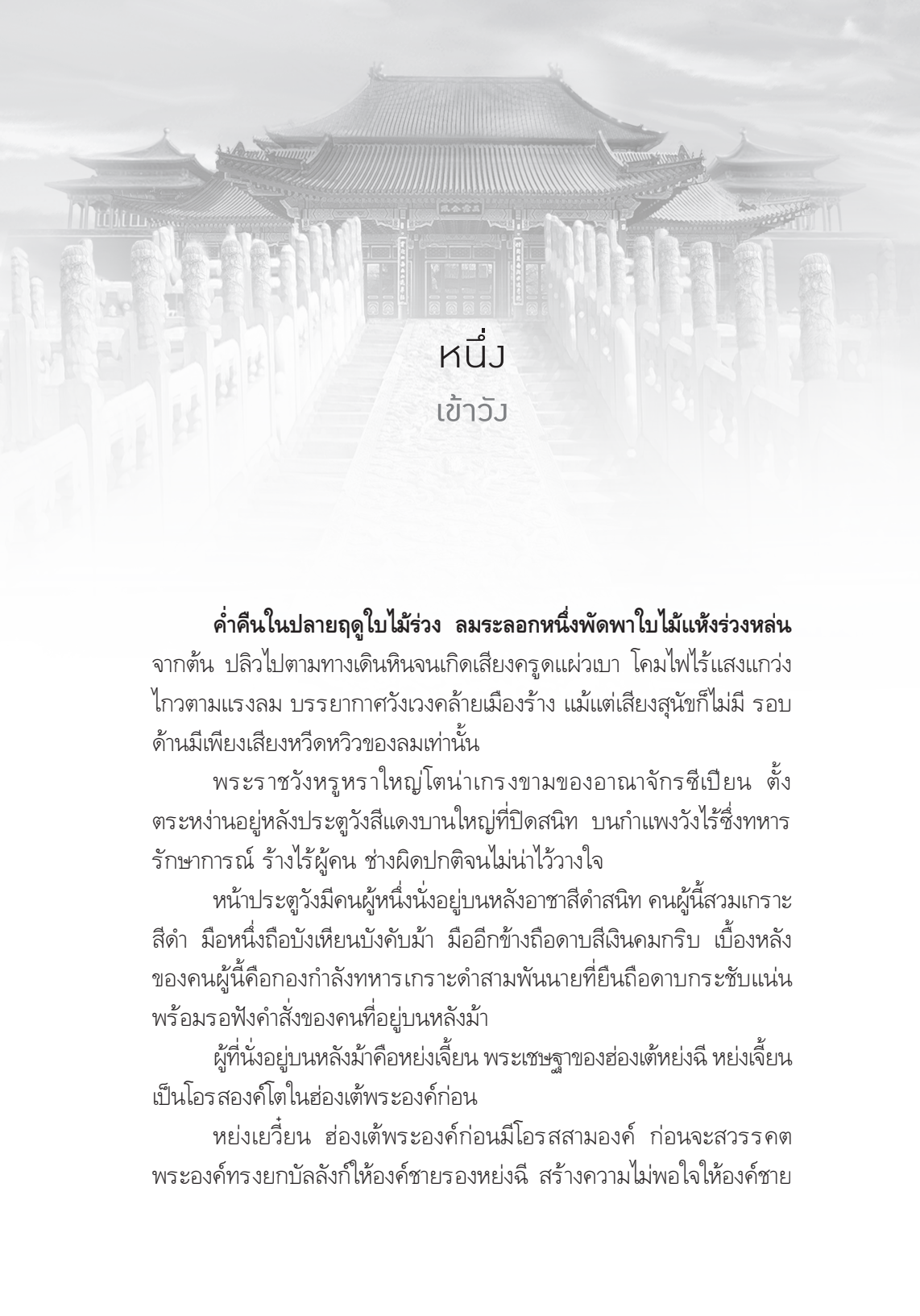

หนึ่ง เข้าวัง

คำคืนในปลายฤดูใบไม้ร่วง ลมระลอกหนึ่งพัดพาใบไม้แห้งร่วงหล่น
จากต้น ปลิวไปตามทางเดินหินจนเกิดเสียงครูดแผ่วเบา โคมไฟไร้แสงแกว่ง
ไกวตามแรงลม บรรยากาศวังเวงคล้ายเมืองร้าง แม้แต่เสียงสุนัขก็ไม่มี รอบ
ด้านมีเพียงเสียงหวีดหวิวของลมเท่านั้น

พระราชวังหุรหฺราใหญ่โตน่าเกรงขามของอาณาจักรซีเปียน ตั้ง
ตระหง่านอยู่หลังประตูวังสีแดงบานใหญ่ที่เปิดสนิท บนกำแพงวังไร้ซึ่งทหาร
รักษาการณ์ ไร้ผู้คน ช่างผิดปกติจนไม่น่าไว้วางใจ

หน้าประตูวังมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลังอาชาสีดำสนิท คนผู้นี้สวมเกราะ
สีดำ มือหนึ่งถือบังเหียนบังคัมภ์ มืออีกข้างถือดาบสีเงินคมกริบ เบื้องหลัง
ของคนผู้นี้คือกองกำลังทหารเกราะดำสามพันนายที่ยืนถือดาบกระชับแน่น
พร้อมรอฟังคำสั่งของคนที่อยู่บนหลังม้า

ผู้ที่นั่งอยู่บนหลังม้านี้คือหย่งเจี้ยน พระเชษฐาของฮ่องเต้หย่งจี หย่งเจี้ยน
เป็นโอรสองค์โตในฮ่องเต้พระองค์ก่อน

หย่งเยวี่ยน ฮ่องเต้พระองค์ก่อนมีโอรสสามองค์ ก่อนจะสวรรคต
พระองค์ทรงยกบัลลังก์ให้องค์ชายรองหย่งจี สร้างความไม่พอใจให้องค์ชาย

ใหญ่ที่มีสิทธิ์เป็นองค์รัชทายาทในฐานะที่เป็นโอรสองค์โต

พระศพของฮ่องเต้พระองค์ก่อนยังไม่ทันเย็น ฮ่องเต้หย่งฉี่ขึ้นครองบัลลังก์ได้เพียงสามวัน องค์ชายหย่งเจี้ยนก็นำกำลังทหารเข้ามาประชิดวังหลวง หมายจะยึดอำนาจชิงบัลลังก์

ในความเสียบนั้น ครุฑหนึ่งก็มีเสียงเกือกม้าและเสียงฝีเท้าของกองกำลังกลุ่มใหญ่ดังมาจากด้านหลังของกองกำลังทหารเกราะดำ เมื่อผู้นำกองกำลังไม่ทราบฝ่ายโผล่มาจากมุมมืด หย่งเจี้ยนก็ยิ้มเย็น พร้อมกับบังคับบังเหียนม้าผ่านกองกำลังทหารเกราะดำของเขาเพื่อไปเผชิญหน้ากับคนผู้นั้น

“น้องสาม เหตุใดเจ้าจึงนำกำลังทหารมาล้อมทางข้างหลังพี่เช่นนี้เล่า ไม่เท่ากับปล่อยให้ผู้ที่อยู่ในวังได้บัลลังก์ไปง่ายๆ หรือหรือไม่” หย่งเจี้ยนเอ่ยกับองค์ชายสามหย่งเหริน พร้อมแผ่รังสีโหดเหี้ยมคุกคามน้องชาย

“น้องก็เป็นลูกของเสด็จพ่อเช่นกัน มีสิทธิ์ในบัลลังก์ไม่ต่างจากท่านและพี่รอง” องค์ชายสามหย่งเหรินกล่าวกับพี่ชายด้วยน้ำเสียงดุดันไร้ซึ่งความเกรงกลัว

“หากเจ้ายอมสละบัลลังก์ ข้าจะให้เจ้าเป็นอ๋อง อยู่เหนือทุกคน” หย่งเจี้ยนยื่นข้อเสนอให้น้องชาย ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่มีวันยอมรับข้อเสนอใดๆ

“อยู่เหนือทุกคน แต่อยู่ใต้ท่านนะหรือ น้องเกรงว่าน้องคงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน” หย่งเหรินรู้ว่าพี่ชายของเขาคนนี้ใจคอโหดเหี้ยม ไม่มีทางปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่เป็นเลี้ยนหนามแน่นอน

“ฮ่าๆ ข้าไม่อยากทำร้ายเจ้า แต่เจ้ากลับบีบบังคับข้า” เสียงหัวเราะของหย่งเจี้ยนนั้นไม่เหมือนกำลังหัวเราะเพราะอารมณ์ดีแม้แต่น้อย

หย่งเจี้ยนบังคับม้าให้ถอยหลัง หย่งเหรินเองก็เช่นกัน สองกองทหารเตรียมทำหันท่อสู้ บรรยายาศเคร่งเครียด

พัว พัว พัว...

ทันใดนั้นก็มียุทธนุหลายร้อยดอกพุ่งมาจากหลังคาตึกทั้งสองข้างถนน โจมตีใส่กองกำลังทหารทั้งสองฝั่งระลอกแล้วระลอกเล่า กองกำลังทหารยก

โลชั่นบ้าง แต่ทำธนูนั้นทั้งรุนแรงและมีจำนวนมาก ทหารหลายร้อยนายล้มลง
ส่งเสียงร้องโอดครวญดังระงมด้วยความเจ็บปวด เลือดไหลนองไปตามร่อง
ทางเดินหิน

หย่งเจียนต้องชักม้าหลบทำธนู โดยมีทหารคอยปกป้องทั้งสี่ด้าน ส่วน
หย่งเหริน สถานการณ์กำลังคับขันไม่ต่างกัน เวลาผ่านไปหนึ่งเค่อ ในที่สุด
ทำธนูก็สิ้นสุดลง หลังจากนั้นก็มีเสียงเกือกม้าดังกึกก้องจากสองฟากถนน
ทั้งเหนือและใต้ กองทหารม้าเหล่านี้เป็นของฮ่องเต้ พวกเขาไล่ล่ากองกำลัง
ทหารเกราะดำ และทหารขององค์ชายสามที่รอดชีวิตจากทั้งฝั่งเหนือและฝั่งใต้
บีบบังคับทั้งสองให้รวมกันอยู่ตรงกลาง

จากทหารจำนวนหลายพันนายที่เตรียมทำศึกด้วยจิตใจฮึกเหิมเมื่อครู่
เปลี่ยนเป็นทหารไม่กี่ร้อยนายที่ระส่ำระสาย สุดท้ายหย่งเจียนและหย่งเหริน
ก็ถูกดาบพาดคอ...สิ้นสุดการต่อสู้นองเลือด

“ฮาๆๆ” หย่งเจียนหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่ง “เจ้าตู น้องสาม เจ้าตู
เจ้าว่าข้าโหดเหี้ยม แต่ที่รองของเจ้ากลับโหดเหี้ยมกว่าข้ามากนัก สมควรแล้ว
ที่เขาได้เป็นฮ่องเต้ ส่วนพวกเราต้องตายเพราะโหดเหี้ยมไม่พอ ฮาๆๆ”

หย่งเจียนแย่งดาบจากทหารมาแล้วตัวตวัดผ่านลำคอตัวเอง ชั่วครู่องค์
ชายใหญ่ก็ล้มลงสิ้นใจตาย ส่วนองค์ชายสามหย่งเหรินทนความเจ็บปวดจาก
ลูกธนูไม่ไหว สิ้นใจตายก่อนหย่งเจียนนานแล้ว

คำคืนในฤดูใบไม้ร่วงท่ามกลางแม่น้ำสายโลหิตไหลนอง...กลับมาเสียบ
สงบอีกครั้ง

วังหลวง

ยามเฝ้า เสียงฝีเท้าที่บ่งบอกถึงความเร่งรีบของคนกลุ่มหนึ่งดังชัดเจน
ท่ามกลางความเงียบและความมืด คนกลุ่มนี้คือเหล่าขุนนางฝ่ายฮ่องเต้หย่งฉี
พวกเขาเดินผ่านสะพานมังกรเข้าไปในท้องพระโรง

ฮ่องเต้หย่งฉีประทับบนบัลลังก์มังกร มองขุนนางรายีสิบคนที่รีบเร่ง

เข้ามาคุกเข่าตรงหน้าพระองค์

“กราบทูลฝ่าบาท กบฏพ่ายแพ้ องค์ชายใหญ่และองค์ชายสามสิ้นพระชนม์แล้ว กองกำลังทหารเกราะเงินได้ควบคุมตัวขุนนางฝั่งกบฏไว้หมดแล้ว รอรับพระบัญชาพะยะค่ะ” อัครเสนาบดีฟางสือรายงานสถานการณ์ให้ฮ่องเต้ทรงทราบ การปราบกบฏครั้งนี้ฮ่องเต้วางแผนด้วยพระองค์เอง แล้วส่งบิ๋นรื่อให้กบฏลงมือเพื่อตลบหลังโจมตีอีกที กองกำลังทหารเกราะเงินของฮ่องเต้ รวมกับกองกำลังรักษาเมืองของอัครเสนาบดีฟาง และกองทหารองครักษ์สามารถเอาชนะกบฏได้อย่างง่ายดาย

“พຽ່ງนี้ล้งโทะษประหารกบฏทั้งตระกูล ไม่มีละเว้น”

ฮ่องเต้หย่งฉิมิพระชนมพรรษาเยี่สิบห้าพรรษา มีบุคลิกเย็นชาและน่าเกรงขาม

ชัยชนะของฮ่องเต้ครั้งนี้เป็นเพราะองค์ชายใหญ่และองค์ชายสามไม่คาดคิดว่า อัครเสนาบดีผู้มีกองกำลังทหารในมือจะสนับสนุนฮ่องเต้

อัครเสนาบดีฟางสือควบคุมกองกำลังทหารรักษาเมืองและรักษาการสั่งการทหารองครักษ์ชั่วคราว หากเขาสนับสนุนใคร ผู้นั้นย่อมแข็งแกร่งที่สุดในเมืองหลวง ข้อตกลงระหว่างฮ่องเต้กับอัครเสนาบดีคือ ตำแหน่งของเขาและตำแหน่งองครักษ์หายาท

“ฝ่าบาท พຽ່ງนี้จะจัดพิธีแต่งตั้งฮ่องเฮาเลยหรือไม่พะยะค่ะ” อัครเสนาบดีฟางเอ่ยเตือนฮ่องเต้ถึงข้อตกลงที่พระองค์รับปากแล้ว

ฮ่องเต้แสดงความไม่พอใจออกมาทางสีหน้า แต่ก็เก็บอาการได้อย่างรวดเร็ว พระองค์ยิ้มอย่างเย็นชา “พຽ່ງนี้...หลังจากประหารกบฏแล้ว ข้าจะแต่งตั้งบุตรสาวของท่านขึ้นเป็นฮ่องเฮา”

แม้ไม่พอใจอัครเสนาบดีเพียงใด แต่เขาก็ต้องอดทน เพราะหากอัครเสนาบดีมีใจคิดกบฏอีกคน เขาคงรับมือไม่ไหว

อัครเสนาบดีฟางยิ้มพึงพอใจ เหล่าขุนนางที่สนับสนุนฮ่องเต้ก็คือคนของเขา เวลานี้ฮ่องเต้อยู่ในกำมือเขา เขาไม่ต้องเกรงกลัวใครทั้งนั้น

พรุ่งนี้จะมีพิธีสถาปนาของเฮา ผู้เป็นบุตรสาวคนเดียวของอัครเสนาบดี ฟางสื่อ งานมงคลที่เกิดหลังจากเหตุการณ์นองเลือด คล้ายรอวันเดียวก็ไม่ได้ โลหิตจะล้างออกหมดหรือไม่...ไม่มีผู้ใดสนใจ การแต่งตั้งของเฮาเร่งด่วนกว่าทุกเรื่อง เพราะมันคือข้อตกลงที่มีบัลลังก์มังกรเป็นเดิมพัน

เช้าวันต่อมาหลังจากเหตุการณ์ที่ประทุแดง ฮ่องเต๋มีราชโองการลงโทษ ผู้ร่วมสนับสนุนการกบฏที่เหลือให้ ‘ประหารเจ็ดชั่วโคตร’ ไม่มีเมตตาแม้แต่น้อย แม่น้ำสายโลหิตคงไม่มีวันเหือดแห้ง

ฟางหู่เป็นบุตรสาวคนเดียวของอัครเสนาบดีฟางสื่อ นางเป็นเพียงหมากทางการเมือง บิดาไม่เคยถามความรู้สึกของนาง เขาสั่งให้นางแต่งงาน ฮ่องเต๋...นางก็ต้องแต่ง สั่งให้นางเป็นของเฮา...นางก็ต้องเป็น

“แม่นม อีกไม่ถึงช่วยยามอิสรภาพของข้าก็จะหมดไป ข้าต้องเข้าไปอยู่ในวังหลวงที่น่ากลัวนั้น บางทีท่านพ่ออาจไม่เคยมองว่าข้าเป็นลูกสาว ข้าคงเป็นเพียงหมากที่ยังมีประโยชน์แก่ท่านเท่านั้น” ฟางหู่ถายทอดความรู้สึกน้อยใจให้แม่นมของนางฟัง มารดาของนางคือฮูหยินใหญ่ที่ไม่เคยใส่ใจบุตรสาว เพราะนางมีบุตรชายสองคนที่ต้องดูแล บุตรชายคือผู้สืบทอดตระกูล บุตรสาวคือผู้ที่ต้องเสียสละตัวเองเพื่อตระกูล

“โอ คุณหนูเจ้าคะ” แม่นมไม่รู้จะปลอบคุณหนูของนางอย่างไร

ฟางหู่คิดว่าเช้าวันแต่งตั้งของเฮา ฮ่องเต๋สั่งประหารคนหลายร้อยเพื่อเฉลิมฉลองงานมงคลของพระองค์กระมัง นางยิ้มขมขื่นกับชะตาชีวิตของตัวเอง

ขบวนรับว่าที่ของเฮาเข้าวังยิ่งใหญ่อลังการ ฟางหู่สวมชุดสีแดงปัก ลายหงส์ สวมมงกุฎหงส์คลุมผ้าสีแดง นั่งอยู่ในเกี้ยวหลังโต ผู้เฝ้ากำลังอิจฉา นาง แต่ใจของนางกำลังหดหู่และหวาดกลัวยิ่งนัก นางไม่เคยพบฮ่องเต๋ ไม่รู้ว่าพระองค์หน้าตาเป็นอย่างไร และโหดเหี้ยมจริงหรือไม่

ทั้งเมืองหลวงถูกห้ามไม่ให้พูดถึงเหตุการณ์นองเลือดเมื่อคืน แต่เลือด

มากมายขนาดนั้นจะปิดไว้ได้อย่างไร นางฟังมาว่าทหารตายหลายพัน ศพถูก
ขนออกไปฝังนอกเมือง ต้องขุดหลุมยาวหลายร้อยลิี ลีกลองไปหลายร้อยจื่อ
จึงจะฝังได้หมด

‘พระองค์โหดเหี้ยมเย็นชาเหมือนที่เล่าลือหรือไม่ คนพูดกันว่าเพราะ
พระองค์บังคับให้ฮ่องเต้พระองค์ก่อนมอบบัลลังก์ให้ พระองค์จึงได้เป็นฮ่องเต้
หากหม่อมฉันทำอะไรไม่ถูกพระทัยพระองค์ พระองค์จะประหารหม่อมฉัน
อย่างทรมานหรือไม่’ ฟางหุคิตอย่างหวาดหวั่น

ขบวนรับว่าที่ฮ่องเต้ผ่านประตู่วังสีแดงบานใหญ่เข้าไป แล้วหยุดลงที่
หน้าบันได้มังกร ฟางหุคิตต้องลงเดินเพื่อไปหาฮ่องเต้ที่ประทับรอด้านบน มีกฎ
นางหนึ่งเข้ามาประคองนางเดิน เพราะนางมีผ้าแดงคลุมหน้าอยู่ทำให้เดินเอง
ไม่ถนัด

‘หม่อมฉันจะพาพระองค์เดินไปเองเพคะ’ กฎเอ่ยเสียงอ่อนโยน

ฟางหุคิตยกหน้าพลาญยื่นมือไปจับมือของกฎที่รออยู่

‘เหตุใดข้าจึงคล้ายได้กลิ่นคาวของโลหิต หรือเพราะโลหิตที่ไหลนอง
เมื่อคืนยังล้างไม่หมด’ นางคิดและรู้สึกสะท้านในใจต่อชีวิตมากมายที่ถูก
พรากไป

แม้นางจะมองไม่เห็น แต่ก็รู้สึกได้ว่ามีสายตาหลายร้อยคู่กำลังมองมา
ที่นาง เสียงดนตรีบรรเลงในงานมงคลดังตลอดเวลา

ยิ่งนางเดินเข้าไปใกล้ฮ่องเต้ ยิ่งรู้สึกว่าร่างกายสั่นมากขึ้น มือของนางที่จับ
กฎอยู่ก็ทั้งสั่นและเย็น กฎเดินช้าลงอาจเป็นเพราะเห็นใจนางกระมัง

เมื่อนางเห็นพระหัตถ์ของฮ่องเต้ที่ยื่นเข้ามาภายใต้ผ้าคลุมสีแดง นางจึง
ปล่อยมือของกฎแล้วยื่นไปจับพระหัตถ์ของฮ่องเต้แทน พระหัตถ์ของพระองค์
ค่อนข้างสากและเย็น ฮ่องเต้กุมมือนางแน่นเล็กน้อย ทำให้นางรู้สึกเจ็บอยู่บ้าง

ตลอดพิธีฟางหุคิตไม่รับรู้ถึงความอบอุ่นของฮ่องเต้เลยแม้แต่น้อย มีแต่
ความหนาวเหน็บและเย็นชา

ฟางหฺรถูกลงให้ไปรอที่ตำหนักโห้วกงอันเป็นตำหนักที่ประทับของ
ฮองเฮา มีภูคนหนึ่งที่สูงมือนางในพิธีรอปรับนบิตอยู่ในห้อง และมีนางกำนัล
อีกสิบนางพร้อมด้วยขันทีสิบสองคนรออยู่ด้านนอก ฟางหฺรนั่งอยู่บนเตียงหงส์
อย่างอ้งว้าง ห้องนี้อบอุ่นแต่ใจนางกลับหนาวเย็น

นางต้องรอฮองเต้ถึงห้าชั่วยาม คอและหลังของนางเกือบจะหักอยู่
รวมร่อ ยามซวิฮองเต้ก็เสด็จมา

ฮองเต้หย่งฉิมองฮองเฮาของเขาด้วยสายตาที่ไร้ความรู้สึก เขาเปิดผ้า
คลุมหน้าของนางออกโดยปราศจากความกระตือรือร้น แต่แล้วเขาก็ต้องตก
ตะลึงในความงามของนาง เขาไม่คิดว่าบุตรสาวของอัครเสนบดีฟางจะงดงาม
ลุ่มเมื่องถึงเพียงนี้

นางมีใบหน้าที่อ่อนเยาว์ ผิวขาวอมชมพู ดวงตาลมโตไร้เดียงสา เมื่อ
เขามองตานาง ก็เห็นความหวาดหวั่นปนความคาดหวังอยู่ในนั้น แต่เพียงครู่
หัวใจของเขาก็ร้องบอกว่า นางคือบุตรสาวของผู้กุมอำนาจที่คอยควบคุมเขา
อยู่ เมื่อใดที่อำนาจของเขามั่นคง เขาก็จะกำจัดหนามที่คอยทิ่มแทงบัลลังก์ของ
เขาให้หมดสิ้น

นางถือเป็นหนามที่คอยแทงข้างหลังเขา อยู่ในวังหลังของเขา ข้อตกลง
คือให้นางเป็นฮองเฮาและมีโอรสกับนาง ส่วนเรื่องจะให้โอรสของนางเป็นองค์
รัชทายาทสืบต่อบัลลังก์จากเขาหรือไม่นั้น ต้องดูว่าในอนาคตอำนาจจะเปลี่ยน
มือหรือไม่

“เจ้ายังไม่ได้กินอะไรสินะ” หย่งฉีใช้เสียงทุ้มต่ำถามนาง

ฟางหฺรพยักหน้าให้เขาเป็นเชิงบอกว่าเขาเข้าใจถูกแล้ว นางนั่งมาห้า
ชั่วยาม ทั้งเหนื่อย ทั้งง่วง ทั้งหิว เขาคงตั้งใจแกล้งนางกระมัง

หย่งฉีสั่งให้ซำรับใช้จัดโต๊ะอาหาร เพียงไม่นานอาหารร้อนกรุ่นก็ถูกยก
เข้ามา ฟางหฺรกินได้ไม่มากนักเพราะนางหิวนานเกินไป

“ไม่ถูกปากหรือ ให้พ่อครัวทำให้ใหม่ดีหรือไม่ เจ้าอยากกินอะไร”
หย่งฉีถามนาง เพราะเห็นนางวางตะเกียบหลังจากกินไปเพียงไม่กี่คำ

“หม่อมฉันอิ่มแล้วพะยะ” ฟางหูกัมหน้าตอบเขา นางรู้ว่าเขาไม่ได้ใส่ใจนางเหมือนอย่างที่พูดจริงๆ

หย่งฉีจึงสั่งให้ข้ารับใช้เก็บโต๊ะ เขาดื่มสุรามาเยาะพอสสมควรจึงอยากอาบน้ำให้สรวงมา “ข้าจะไม่อาบน้ำ” เขาพูดกับนางอย่างเย็นชาแล้วก็เดินออกไป

ฟางหูกเตรียมใจรับมือกับความเย็นชานี้ไว้แล้ว แต่เมื่อถึงเวลาเผชิญหน้าจริงๆ หัวใจของนางก็เจ็บปวดอยู่ดี นางไม่ได้รับรักชองเต้ แต่นางก็มีหัวใจหญิงสาวทุกคนในโลกนี้ล้วนต้องการแต่งงานกับบุรุษที่ดีต่อพวกนาง ตัวนางก็เช่นกัน

ในห้องอาบน้ำ หย่งฉีนั่งแช่น้ำอุ่นคลายความเครียดที่มีมาตลอดหลายวัน

วันที่เขาขึ้นครองบัลลังก์ เขาต้องสังหารพี่ชายและน้องชายของตัวเอง ต้องยอมรับในอำนาจของจักรเสนาบดี ต้องแต่งตั้งสองเฮาเพื่ออำนาจ ข้างนอกนั้นต่างบอกว่าเขาโหดเหี้ยม แต่คนเป็นชองเต้จะใจอ่อนได้หรือ ณ จุดที่อยู่เหนือทุกผู้คนนั้นอ้างว้างและโดดเดี่ยวยิ่งนัก

“เจ้าเป็นบุตรสาวผู้ดงามของขุนนางชั่ว ข้าจะรอดูว่าเจ้ามีใจทะเยอทะยานเหมือนบิดาของเจ้าหรือไม่” หย่งฉีหลับตาพรางพึมพำกับตัวเอง

หลังฟางหูกอาบน้ำและผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว นางต้องมานั่งรอชองเต้ อยู่ในห้องนอน ผ่านไปอีกครึ่งชั่วโมงชองเต้จึงเข้ามาในห้อง พระพักตร์ของชองเต้มีสีชมพูเล็กน้อยจากการแช่น้ำอุ่นมาเมื่อครู่ พระองค์ดูอ่อนโยนลงเมื่อไม่ได้สวมชุดคลุมมังกร เพราะพระองค์มีพระชนมายุแค่นี้สืบทอดพระราชอำนาจ

แม้ว่านางจะดงามเพียงใด หย่งฉีก็ทำเป็นมองไม่เห็นความงามนั้น

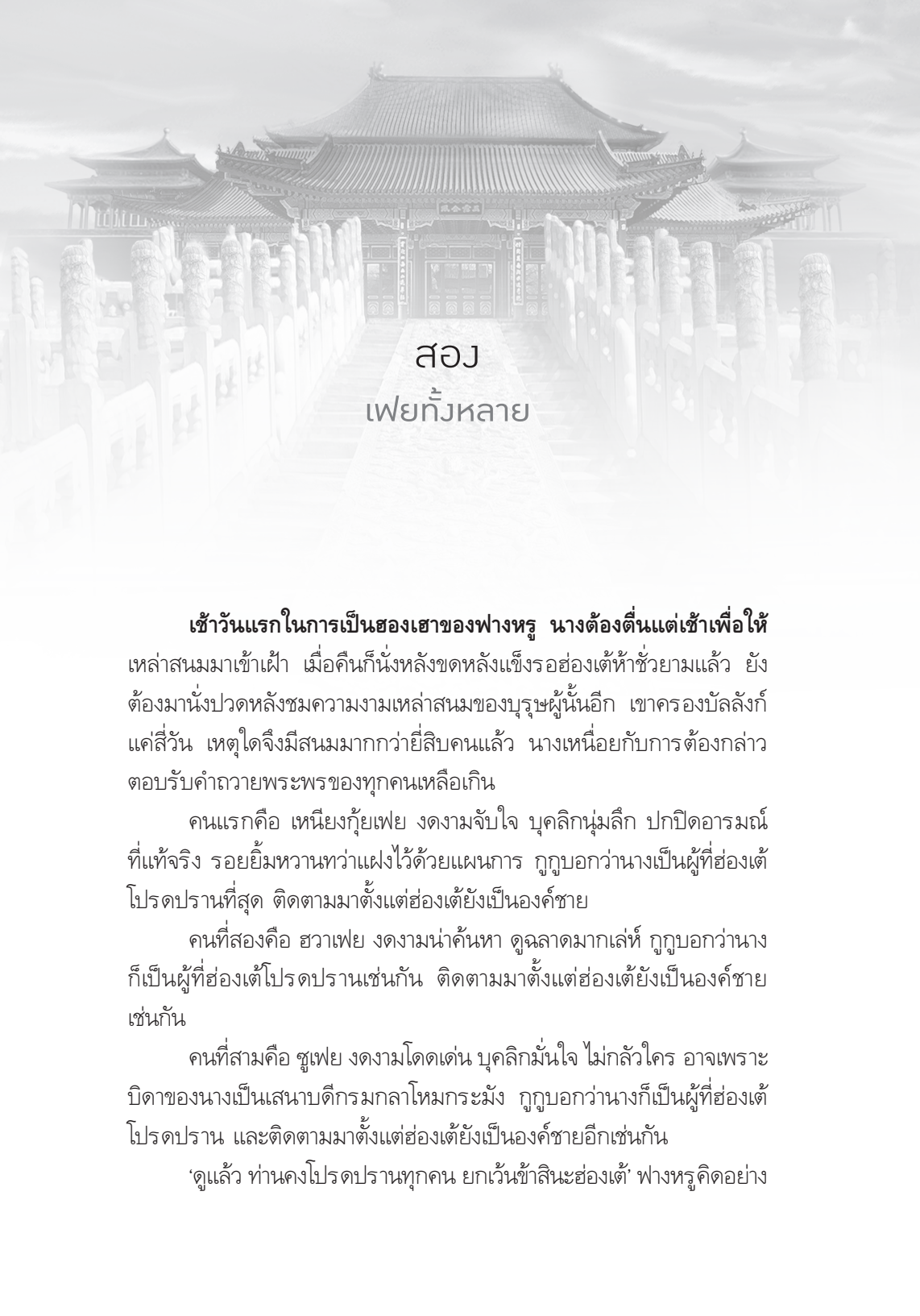
“มาเถอะ” หย่งฉีบอกให้นางขึ้นเตียงก่อน แล้วเขาก็ตามขึ้นไป

หัวใจของฟางหูกเต้นแรงเหมือนวัวกลอง พอชองเต้จูมพิตนาง นางก็รู้สึกวาบหวม พอชองเต้ลูบไล่นาง นางก็รู้สึกเคลิบเคลิ้ม ชองเต้พานางไปเยื่อน

ดินแดนที่นางไม่เคยไปมาก่อน ความรู้สึกแรกนั้นเจ็บอยู่บ้าง แต่ไม่นานก็
คุ้นเคย แล้วจิตใจของนางก็ล่องลอยไปจนควบคุมไม่ได้

หยิ่งจี้ต้องควบคุมตัวเองอย่างที่สุด เพราะร่างกายของนางหอมเย้ายวน
และนุ่มนวลน่าหลงใหล เขาต้องห้ามใจไม่ให้ตัวเองทำมากกว่าหนึ่งครั้ง แค่อึก
คนเดียวเท่านั้นที่เขาจะมอบให้นาง มันเป็นลัทธิจะไม่ใช้ความเสนาหา

คำคืนแรกของฟางหฺรู่ผ่านพ้นไป เวลานี้ยามอื่น ฮ้องเต้เสด็จกลับไป
ทำหน้าที่เยียนกงแล้ว เตียงของนางกว้างและหนา นางต้องถอดผ้าห่มเพื่อชม
ความอ้วมอ้วงที่เกิดขึ้นในหัวใจ

สอง เพยทั้งหลาย

เช้าวันแรกในการเป็นของเฮาของฟางหฺรู นางต้องตื่นแต่เช้าเพื่อให้เหล่าสนมมาเข้าเฝ้า เมื่อคืนก็นั่งหลังชดหลังแข็งรอฮ่องเต้ทำชั่วยามแล้ว ยังต้องมานั่งปวดหลังชมความงามเหล่าสนมของบุรุษผู้นั้นอีก เขาครองบัลลังก์แค่สี่วัน เหตุใดจึงมีสนมมากกว่ายี่สิบคนแล้ว นางเหนื่อยกับการต้องกล่าวตอบรับคำถวายพระพรของทุกคนเหลือเกิน

คนแรกคือ เหินยงกั๊ยเพย งดงามจับใจ บุคลิกนุ่มลึก ปกปิดอารมณ์ที่แท้จริง รอยยิ้มหวานทว่าแฝงไว้ด้วยแผนการ ภูฏอบอกว่านางเป็นผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุด ติดตามมาตั้งแต่ฮ่องเต้ยังเป็นองค์ชาย

คนที่สองคือ ฮวาเพย งดงามน่าค้นหา ดูฉลาดมากเล่ห์ ภูฏอบอกว่านางก็เป็นผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปรานเช่นกัน ติดตามมาตั้งแต่ฮ่องเต้ยังเป็นองค์ชายเช่นกัน

คนที่สามคือ ซูเพย งดงามโดดเด่น บุคลิกมั่นใจ ไม่กลัวใคร อาจเพราะบิดาของนางเป็นเสนาบดีกรมกลาโหมกระมัง ภูฏอบอกว่านางก็เป็นผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปราน และติดตามมาตั้งแต่ฮ่องเต้ยังเป็นองค์ชายอีกเช่นกัน

‘ดูแล้ว ท่านคงโปรดปรานทุกคน ยกเว้นข้าสินะฮ่องเต้’ ฟางหฺรูคิดอย่าง

ปล่อยวาง เพราะนางเป็นบุตรสาวของผู้มีอำนาจรองจากฮ่องเต้ บิดาของนางเป็นที่หวาดระแวงของฮ่องเต้ หากฮ่องเต้โปรดปรานนางก็คงแปลกนัก

วันนี้จดจำแค่นี้ก่อนเถอะ นางเหนื่อยแล้ว ยามเงินสองเค่อฟางหุ่ก็บอกให้พวกนางกลับไป

เนื่องจากไทเฮาสั่งไปประทับที่วัด ฮองเฮาและเหล่าสนมจึงไม่ต้องไปเข้าเฝ้า ฟางหุ่จึงมีเวลากลับไปนอนต่อ การนอนคือสิ่งที่นางรักที่สุด

“ฮองเฮาพะคะ ถึงเวลาเสวยอาหารกลางวันแล้วพะคะ” เสียงกุกูปลูกนาง ฟางหุ่ขยับกายสองสามท่าแต่ก็ยังไม่ยอมลืมตา จนกุกูต้องทูลซ้ำ นางถึงบิตขี้เกียจแล้วลุกขึ้น

กุกูประหลาดใจกับกิริยาที่ปล่อยตามสบายของฮองเฮาองค์นี้

ฟางหุ่เป็นบุตรสาวที่บิดามารดาไม่สนใจ นางจึงโตมากับแม่แ่ม แต่นางสนิทกับพี่ชายทั้งสองที่รักและเอ็นดูนางมาก พานางไปเที่ยวเล่นตามที่ต่างๆ เมื่ออยู่ต่อหน้าบิดามารดา นางจะสงบเสียงเรียบร้อย แต่พอไม่มีใคร นางก็ปล่อยตัวตามสบายอย่างที่กุกูเห็น ตอนนี้นางเห็นกุกูเป็นคนสนิทคนเดียวของนางในวังหลังที่อ้างว้างแห่งนี้

กุกูเห็นฮองเฮาขมวดคิ้วมองอาหารบนโต๊ะ ก็คิดว่าอาหารคงไม่ถูกพระทัยของเฮา “จะให้พ่อครัวทำให้ใหม่หรือไม่พะคะ”

“ไม่ต้อง เพียงแต่...คราวต่อไปลดจำนวนกับข้าวลงเหลือห้าอย่างก็พอ” กับข้าวยี่สิบห้าอย่างมากเกินไป

“แต่กับข้าวยี่สิบห้าอย่างเป็นประเพณีปฏิบัติสืบทอดกันมาหลายรัชสมัยแล้วนะพะคะ” กุกูอธิบาย

“คนเปลี่ยน วิธีการก็เปลี่ยน เจ้าก็ทำอย่างที่เขาบอกเถอะ”

“พะคะ” กุกูก้มศีรษะรับพระบัญชา

ปลายฤดูใบไม้ร่วงใกล้ฤดูหนาว อากาศเย็นขึ้นมาก ฟางหุ่ไม่ต้องการขยับตัวไปไหน นางอยากทำเพียงซุกตัวอยู่ในผ้าห่ม

สิบวันผ่านไปแล้วหลังจากคืนเช้าหอบของนาง ส่องเต้ไม่ได้เสด็จมาอีกเลย ฟางหฺรูไม่ได้แปลกใจกับความเย็นชาของส่องเต้ เพราะนางคาดเดาไว้อยู่แล้ว

“ส่องเฮาเพคะ เต๋อเฟยขอเข้าเฝ้าเพคะ” ฎุฎเดินเข้ามาบอกฟางหฺรูที่กำลังเอนกายยกถ้วยชาขึ้นจิบเพื่อจิบอย่างสบายอารมณ์

ฟางหฺรูลุกขึ้นนั่งตัวตรง วางถ้วยชาลงพลางคิดว่าเต๋อเฟยคือคนไหน เพราะนางมีปัญหากับการจดจำชื่อคน “ให้นางเข้ามา”

เต๋อเฟยเดินเข้ามาย่อตัวทำความเคารพ “ถวายพระพรส่องเฮาเพคะ”

“อ้อ...เต๋อเฟยคือคนนี่เอง งดงามใช้ได้ ทำทางก็ดูอบอุ่นนุ่มแต่เสแสร้งไปสักนิด” ฟางหฺรูไม่ได้ยืมให้นาง

“ลูกขึ้นเถอะ มีเรื่องอะไรจึงมาหาข้า”

เต๋อเฟยผู้นี้อายุมากกว่านางประมาณสี่ห้าปีกระมัง คงถวายตัวเป็นคนแรกๆ

“พูลส่องเฮา หม่อมฉันมาขอความเป็นธรรมเพคะ” เต๋อเฟยอธิบายต่อโดยไม่รอให้ส่องเฮาตรัส “ซู่เฟยได้ยืมข้าวบิ๊ใช้ของหม่อมฉันไปแล้วไม่คืน นี่ก็หลายวันมาแล้ว ท่านหนักของหม่อมฉันก็ขาดคน ขอส่องเฮาช่วยทวงคืนคืนให้ หม่อมฉันด้วยนะเพคะ” เต๋อเฟยเห็นส่องเฮาอายุยังน้อย จึงอยากมาลองหยั่งเชิงว่าควรวางใจหรือระแวงระวัง

“อ้อ...เจ้าเห็นข้าเป็นศาลยุติธรรมหรือกองปราบกันล่ะ” ฟางหฺรูคิด

“ฎุฎ ไปเรียกซู่เฟยมาพบข้า” ฟางหฺรูหันไปสั่งฎุฎ แล้วกลับมาพูดกับเต๋อเฟยต่อ “เต๋อเฟย นั่งดื่มชารอก่อนเถอะ รอซู่เฟยมา ข้าจะถามนางให้”

“ขอบพระทัยเพคะ” เต๋อเฟยเดินไปนั่งที่เก้าอี้ แสดงความเกรงใจอย่างมีมารยาท

นางกำนัลรินชาให้นาง เต๋อเฟยดื่มชาคล้ายไม่ได้ร้อใจอย่างที่ปากบอกเลยสักนิด

“ทำทางของนางก็ดูเคารพข้าดี แต่ยังไม่แนบเนียนพอ นางยังต้องฝึก

อีกมาก' ฟางหรวูวิเคราะห์

ดื่มชาไปครึ่งถ้วย ชูเพยก็เดินเข้ามาในตำหนักโห่วง “ถวายพระพร
ของเฮาพะคะ”

หากบอกว่าเต๋อเพยเสแสร้งไม่แนบเนียน ชูเพยก็คงไม่คิดจะเสแสร้ง
เลยแม้แต่น้อย นางย่อตัวเพียงครึ่งส่วนจากที่ต้องย่อสองส่วน

“ลุกขึ้นเถอะ” ฟางหรวูมองเต๋อเพยที่ทำเป็นมองไม่เห็นชูเพย และมอง
ชูเพยที่ชักสีหน้าไล่เต๋อเพย “ได้ยินว่าชูเพยยืมคนไปจากเต๋อเพยแล้วยังไม่คืน
หรือ พอจะบอกได้หรือไม่ว่าจะเสร็จงานเมื่อไร จะคืนคนให้เต๋อเพยได้เมื่อไร”

“ทูลของเฮา หม่อมฉันยืมคนไปจากเต๋อเพยจริงพะคะ แต่ได้คืนไปแล้ว
เป็นนางกำนัลคนนั้นที่ไม่อยากอยู่กับเต๋อเพย จึงกลับมาอยู่กับหม่อมฉันพะคะ”
ชูเพยเช็ดหน้าอริบายให้ของเฮาฟัง ส่องเต้เสด็จมาหานางบ่อยครั้งกว่าของเฮา
มากนัก เห็นได้ชัดว่านางไม่จำเป็นต้องเกรงกลัวของเฮาผู้นั้นแม้แต่น้อย

“ชูเพย เป็นเจ้าที่บังคับให้นางไปอยู่กับเจ้ากระมัง เหตุใดนางถึงไม่อยาก
อยู่กับข้า” เต๋อเพยทนไม่ไหวจึงเอ่ยออกมา

“เต๋อเพย ท่านควรถามตัวเองว่าเลี้ยงข้าวรับใช้ดีหรือไม่ ไม่ใช่มากล่าวหา
ผู้อื่นเช่นนี้” ชูเพยก็ไม่ยอมแพ้

“ชูเพย เจ้าจะบอกว่าข้ารับใช้หรือ” เต๋อเพยก็ยังไม่ยอมแพ้

“รับหรือไม่ เจ้าก็รู้อยู่เถอะ” ชูเพยส่งเสียงฮึ่ให้เต๋อเพยอย่างไม่เกรงใจ

“นี่เจ้า!” เต๋อเพยอารมณ์ขึ้น นางลุกขึ้นทำท่าทางชิงขังใส่ชูเพย

“ข้าเริ่มจะปวดหัวแล้ว” ฟางหรวูมองพวกนั้นเถียงกันไปมาข้ามหัวนาง
ที่เป็นของเฮา ‘ช่างเคารพข้ากันเหลือเกิน’

“เอาละๆ ไปเรียกนางกำนัลคนนั้นมาถามให้รู้เรื่องเถอะ ภูฏ” ฟางหรวู
ต้องห้ามทั้งสอง ก่อนที่พวกนั้นจะมาเถียงกันบนศีรษะนาง

นางกำนัลตัวต้นเหตุเดินเข้ามาคุกเข่าตรงหน้าฟางหรวู แล้วก้มหน้าต่ำ
แสดงความหวาดกลัวออกมา

“เจ้าเป็นนางกำนัลของเต๋อเพย แต่ไปอยู่กับชูเพย ใช่หรือไม่” ฟางหรวู

ถามนาง

“ใช่แล้วเพคะ” นางกำนัลคนนั้นก้มหน้าตอบ ร่างกายของนางสั่นน้อยๆ

“เจ้าเป็นคนของเต๋อเพย เหตุใดจึงไปอยู่กับชูเพย เจ้าบอกเหตุผลข้าได้หรือไม่”

“เอ่อ...” นางกำนัลลงยหน้าขึ้นมองเต๋อเพยแล้วก็ไม่กล้าพูดต่อ เพราะเต๋อเพยใช้สายตาคมข่มนางอยู่

“หากเจ้าไม่พูด ข้าจะส่งเจ้ากลับไปอยู่กับเต๋อเพยตามเดิม” ฟางหฺรฺฮฺเอ๋ยเสียงเข้มเล็กน้อย แม้นางจะเป็นฮองเฮาที่มีอายุน้อย แต่ก่อนมาเป็นฮองเฮา นางก็คือคุณหนูตระกูลใหญ่ที่เคยชินกับการมีอำนาจและมีอภิสิทธิ์

“ทุลฮองเฮา หม่อมฉันอยากอยู่กับชูเพยเพคะ” นางกำนัลคนนั้นตัดสินใจพูดออกมา

“ฮองเฮาเพคะ นางกำนัลที่ไม่เคารพเจ้านายเช่นนี้ โบยให้ตายก็ไม่น่าเสียดายนะเพคะ” เต๋อเพยโมโหจนอยากฆ่าคนขึ้นมา นางใช้สายตาดึงนางกำนัลคนนั้นอย่างโกรธเคือง

“เช่นนั้นก็โบายให้ตาย” ฟางหฺรฺฮฺก็เริ่มหมดความอดทนแล้วเช่นกัน

นางกำนัลได้ยินเช่นนั้นก็ไขก๊อกร้องขอชีวิตเป็นการใหญ่

ชูเพยกลัวเสียหน้าจึงพูดแทนนางกำนัลคนนั้น “ฮองเฮาเพคะ เรื่องไม่พอใจของเจ้านายไม่ควรมาลงกับข้ารับใช้นะเพคะ”

‘เจ้าช่างจิตใจดี มีเมตตานักชูเพย’ ฟางหฺรฺฮฺประชดในใจ

นางถอนหายใจก่อนจะเอ่ย “เถียงกันไปมากก็ลงไม่จบสิ้น ฎู ลากนางกำนัลคนนี้ไปโบายสามสิบไม้ไล่ไปอยู่ฝ่ายซีกล่าง แล้วจัดสรรนางกำนัลคนใหม่ให้เต๋อเพย ส่วนชูเพย หากต้องการใช้คนก็ให้มาขโมยที่ตำหนักไฮวกงแทน ไม่ต้องไปขโมยตำหนักอื่นอีก” ฟางหฺรฺฮฺเบื่อหน่ายพวกนางเต็มทนแล้ว

ฎู ให้ขันทีเข้ามาลากนางกำนัลออกไปโบาย นางกำนัลผู้นั้นร้องขอความเมตตาไม่หยุด สองเพยพูดอะไรไม่ได้ เพราะฮองเฮาทรงทำถูกต้องไม่ผิดหลักการแม้แต่น้อย

“เรื่องจบเช่นนี้ พวกเจ้าคงพอใจแล้วนะ กลับกันไปได้แล้ว” ฟางหฺรูโบกมือไล่สองเพยออกจากตำหนัก เพราะนางหมดความอดทนแล้วจริงๆ

“ขอบพระทัยสองเฮาเพคะ หม่อมฉันทูลลา” สองเพยย่อตัวทำความเคารพแล้วถอยออกไป

“กุฎ ถ้าวันหน้ามีสนมคนไหนมาร้องทุกข์ ให้พวกนางเขียนจดหมายร้องทุกข์มา ไม่ต้องมาหาข้า” ฟางหฺรูไม่อยากเห็นพวกนางเสแสร้งอีก เล่นละครกันทุกวันไม่เห็นเหนื่อยบ้างหรือไร แต่นางรู้สึกเหนื่อยหน่ายนัก

แม้กุฎจะแปลกใจกับวิธีการของสองเฮา แต่ก็รับคำสั่งตามหน้าที่

หลังออกจากตำหนักของเฮา ชูเพยทำท่าทางฮึดฮัดไม่พอใจ แล้วเดินกลับตำหนักตัวเอง ส่วนเต๋อเพยเหมือนครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนจะเดินแยกกับชูเพยไปคนละทาง

หนึ่งเดือนผ่านไป หิมะตกแล้ว บรรยากาศไม่น่าออกจากตำหนักที่สุด

แต่นางก็ต้องออกมา เพราะกุฎเห็นนางเอาแต่นอนอยู่บนเตียง จึงคะยั้นคะยอให้นางออกมาเดินเล่นบ้าง นางเดินไปตามทางเดินอย่างเชื่องช้า สองข้างทางเป็นหิมะ บนต้นไม้ก็มีหิมะ ขณะที่น้ำในสระเป็นน้ำแข็ง

‘เดินชมหิมะก็เพลินจนง่วง ดีเหมือนกัน’ ฟางหฺรูคิด

ฮ่องเต๋อเสด็จมาหานางอีกครั้งเมื่อไม่กี่วันก่อน พุดให้เข้าใจง่ายก็คือฮ่องเต๋อจะเสด็จมาช่วงที่นางสามารถตั้งครรภ์ได้ง่ายนั่นเอง

‘จุดประสงค์ของพระองค์ชัดเจนนัก แต่ข้าเพิ่งจะลิบเปิด พระองค์จะรีบให้ข้ามีลูกไปทำไมกัน’

ฟางหฺรูกำลังจะเดินกลับ ก็มีสตรีงดงามผู้หนึ่งเดินเข้ามาหานาง ฟางหฺรูต้องเอียงหูเพื่อให้กุฎกระซิบบอกว่าหญิงงามผู้นั้นคือฮวาเพย

ฟางหฺรูจำชื่อคนไม่ได้ หากนางไม่ได้เจอคนผู้นั้นบ่อยๆ ก็จะไม่จำ ต้องให้กุฎคอยบอก

“ถวายพระพรสองเฮาเพคะ” ฮวาเพยย่อตัวทำความเคารพสองเฮา

เต็มสองส่วน

“นับว่าเสสสร้างได้ยอดเยี่ยม เจ้าชนะเลิศในบรรดาเพยทั้งหมด” ฟางหฺรุปรบมือให้สวเพยในใจ

“ลูกขึ้นเถอะ” ฟางหฺรุยืมเสสสร้างตอบแทนนางบ้าง

“ฮองเฮาจะเสด็จกลับแล้วหรือเพคะ” สวเพยถามเสียงหวาน

“ใช่ ข้าเดินทางแล้ว รู้สึกหนาว กำลังจะกลับตำหนัก” ฟางหฺรุคิดว่าสวเพยผู้นี้คงอดอ้อนเก่งไม่น้อย ฮองเต้คงจะโปรดปรานนางมาก

“เช่นนั้นหม่อมฉันไม่รบกวนฮองเฮาแล้วเพคะ หม่อมฉันทูลลา” สวเพยย่อตัวทำความเคารพอย่างเรียบร้อยอีกครั้ง ฟางหฺรุทำเพียงพยักหน้าให้นางแล้วเดินจากไป

หลังฮองเฮาทรงพระดำเนินจากไป รอยยิ้มของสวเพยก็หายไปด้วย

ตำหนักเจียนกง

ฮองเต้หย่งฉິ๋นังฟังรายงานจากสายลับ

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเขาไปหาฮองเฮาแค่สองครั้ง แต่เขาได้ส่งคนไปอยู่ข้างกายนาง คอยรายงานความเคลื่อนไหวของนางให้เขาทราบตลอด รายงานที่เขาได้รับจากสายลับที่เขาส่งไปคือ...

สิ่งที่ฮองเฮาชอบทำคือการนอน สิ่งที่ฮองเฮาทำบ่อยที่สุดคือการนอน เวลาร่างของฮองเฮาคือการนอน

“เจ้าเป็นฮองเฮาคนแรกทีนอนเก่งขนาดนี้”

“หิมาตกหนักขึ้นแล้ว นางทำอะไร” ที่จริงแม้หย่งฉິ๋ไม่ถามก็พอจะได้

“พระนางจะตื่นบรรทมก่อนเวลาพระกระยาหารเช้าเล็กน้อย เมื่อเสวยอิ่มแล้ว จะทรงพระอักษรอยู่ครึ่งชั่วยามแล้วกลับไปบรรทมต่อ ภูฏของพระนางปลุกให้พระนางมาเสวยพระกระยาหารกลางวันอีกครั้ง เสวยอิ่มแล้ว ก็ทรงจิบชา ทรงพระอักษรแล้วกลับไปบรรทมต่อ หากไม่บรรทมก็จะทรงพระอักษรตลอดบ่าย เมื่อเสวยพระกระยาหารเย็นอิ่มแล้ว พระนางจะทรง

พระดำเนินไปมาในตำหนัก

“พระนางบอกกฎว่าเดินทำสมาธิ เสร็จแล้วก็จะวาดรูปครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นก็จะเตรียมบรรทม ก่อนบรรทมพระนางจะให้กฎเล่าประวัติของสนมแต่ละคนอย่างละเอียดแล้วจึงเข้าบรรทม ทุกเช้ามีดพระนางจะตื่นบรรทมมาขอน้ำอุ่นจากข้ารับใช้เสมอ เพราะพระนางมักจะไอเมื่อพระวรกายได้รับความเย็น ก่อนจะกลับไปบรรทมต่อ รอลุกขึ้นเมื่อถึงเวลาพระกระยาหารเช้า ชีวิตประจำวันใหญ่ของสองเฮาไม่ค่อยต่างจากนี้มากนักพะยะค่ะ”

“แล้วเหล่าสนมไม่มาเข้าเฝ้าสองเฮาหรือ” ธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาหลายร้อยปีนางคงไม่ละเลยกระมัง

“สองเฮาตรัสว่า หิมะตกแล้ว เหล่าสนมต้องลำบากเดินมาที่ตำหนักโห่วก ด้วยพระเมตตาจึงให้ดเข้าเฝ้าจนกว่าหิมะจะหยุดตกพะยะค่ะ”

“อ้อ...รู้สึคนางที่เป็นสองเฮาจะอยู่สบายกว่าข้าที่เป็นฮองเต้มากนัก”

“เจ้าออกไปได้” หย่งฉีสั่งให้สายลับออกไปแล้วนั่งคิดอยู่ชั่วครู่ จึงเรียกฟู่กงกงเข้ามา “ฟู่กงกง เจ้าไปบอกสองเฮาว่า นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้ หลังจากมื้ออาหารเช้าให้มาหาข้าที่ห้องนี้ จนกว่าข้าจะให้นางกลับ นางถึงจะกลับได้ และต้องมาทุกวันจนกว่าข้าจะบอกให้นางเลิกมา”

หย่งฉีไม่รู้ว่ เหตุใดพอได้ยินว่านางสุขสบายใจ เขากลับรู้สึกไม่ชอบใจ อาจเป็นเพราะเขาทำงานหนักทุกวัน แต่นางกลับนอนสบายกระมัง

สาม

ความเป็นชากับฮ่องเต้

วันต่อมา ณ ตำหนักเขียนกง

ฟางหูต้องตัดใจจากที่นอนอุ่นมานั่งปวดหลังฝนหมึกอยู่ข้างๆ ฮองเต้ผู้เย็นชา นางไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ ปกติไม่เคยไปหานางที่ตำหนักเพื่อแสดงความใกล้ชิดระหว่างฮ่องเต้กับฮ่องเฮาเลย อยู่ดีๆ ก็สั่งให้นางมาเข้าเฝ้าที่ห้องทรงงานทุกวัน เดี่ยวก็บอกให้นางฝนหมึก เดี่ยวก็บอกให้นางคัดแยกฎีกา เดี่ยวก็บอกให้นางชงชาให้ดื่ม เดี่ยวก็บอกให้นางหยิบหนังสือส่งให้

‘เดี๋ยวนะ นี่ท่านเห็นข้าเป็นนางกำนัลคนหนึ่งของท่านหรือ’

หย่งฉีอ่านฎีกาไป หางตาก็เห็นคนข้างๆ นั่งสัปหงก บางคราใบหน้าของนางก็เกือบทิ่มแทนฝนหมึก นางต้องสะบัดหน้าไล่ความง่วงอยู่บ่อยครั้ง พอเขาบอกให้หยิบหนังสือ นางก็หยิบผิดหยิบถูก พอฝนหมึกเสร็จ เขาบอกให้นางนั่งรอ นางก็นั่งลืมหูลืมตาเพียงครึ่งเดียว ศีรษะของนางโยกไปมาเหมือนพร้อมจะนอนตลอดเวลา พอเขาบอกให้นางไปชงชา นางก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย พอเขาบอกให้นางแยกฎีกาให้ เขาก็ได้ยินเสียงถอนหายใจของนาง

‘เจ้าช่างปล่อยตัวตามสบายเหลือเกินนะ ฮองเฮาของข้า’

ฮ่องเต้ตรัสกับฮ่องเฮาน้อยมาก คำส่วนใหญ่ที่ตรัสออกมาคือ ฝนหมึก

หยิบหนังสือมา ซงซา แยกฎีกา และนั่งรอ ส่วนสองเสาก็ตรัสน้อยยิ่งกว่า เพราะพระนางตรัสแค่คำเดียวว่า ‘เพคะ’ ตลอดทั้งวัน

หยิ่งจีเริ่มเคยชินกับการมีคนชี้เซามาข้างๆ โดยไม่รู้ตัว

ครั้งหนึ่งขุนนางมีหนังสือกราบทูลให้ลงโทษขุนนางที่ทุจริต เขากำลังจะเขียนคำว่า ‘ประหาร’ แต่พอเขามองคนชี้เซาที่แอบหลบอยู่ข้างๆ เขาก็เขียนคำว่า ‘เนรเทศ’ แทน

บางครั้งความโล่งใจและดีใจเล็กน้อยของนาง ก็ทำให้เขาสลึมไปว่านางเป็นบุตรสาวของผู้ใด ในใจเขาถึงขนาดเคยคิดว่าคงดีไม่น้อย หากนางเป็นเพียงสองเสาของเขาเท่านั้น ไม่ใช่บุตรสาวของใคร และไม่มีข้อดกล่งที่น่าชิงนั้น

ความเจ็บสับสนปราศจากการสนทนาที่ดำหนักเย็นงงดำเนินไป

ทุกวันจนมีบางคนทนไม่ไหวขึ้นมา

“ฝ่าบาท กุ้ยเฟยขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ” เสียงฟู่กงกราบทูลมาจากหน้าห้อง ฟางหู่ที่เกือบจะหลับ พอได้ยินเสียงฟู่กงก นางจึงยืดตัวตรงแล้วสะบัดหน้าเพื่อไล่ความง่วง

หยิ่งจีผงหน้าจากฎีกา “ให้เข้ามา”

‘ฮ่องเต้ตรัสเสียงอ่อนโยนขึ้นหรือไม่หนอ’ ฟางหู่คิด

ไม่นานสนมที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุดก็เดินเข้ามา ฟางหู่ให้คำจำกัดความแก่กุ้ยเฟยผู้นี้ว่างดงามอย่างเย่อหยิ่ง

“ถวายพระพรฝ่าบาท ถวายพระพรสองเสาเพคะ” เสียงของนางไพเราะและอ่อนหวานยิ่งนัก

“ตามสบายเถอะ หิมะตกอยู่ เหตุใดถึงออกจากตำหนัก ระวังจะไม่สบายเอาได้” ฮ่องเต้ตรัสกับกุ้ยเฟย เสียงนี้อ่อนโยนกว่าที่ตรัสกับสองเสามากนัก

‘ที่กับข้า ท่านไม่เห็นจะหวง ข้าฝ่าหิมะมาหาท่านทุกวัน นอกจาก ‘ฝน... ซง... หยิบ... รอ’ ท่านก็ไม่พูดอะไรกับข้าอีก ข้านึกว่าท่านจะเย็นชาเสมอ ที่แท้... ท่านก็เลือกปฏิบัติชัดเจนนัก’ ฟางหู่คิดอย่างเหนื่อยใจ

“หม่อมฉันน้ำน้ำแกมาถวายเพคะ ฝ่าบาทรีบเสวยตอนยังอุ่นๆ เอะ เพคะ”

“อ้อ เอามาเถอะ” หย่งฉียกน้ำแกงขึ้นดื่มอีกๆ “วันหลังให้ข้ารับใช้ยกมาเถอะ เจ้าไม่ต้องลำบากมาเองก็ได้ ข้าเป็นห่วง”

“หม่อมฉันเป็นห่วงพระวรกายของฝ่าบาทที่ต้องทรงงานหนักเพคะ หม่อมฉันไม่อาจแบ่งเบา จึงทำได้เพียงตุนน้ำแกมาถวายเพคะ”

“ขอบใจเจ้ามาก” ฮ่องเต๋แย้มพระสรวลให้ก๊วยเฟย

“ท่านจะให้ข้าออกไปก่อนก็ได้นะฮ่องเต๋ ข้าทนดูไม่ไหวอีกแล้ว หวานเลี่ยนเหลือเกิน” ฟางหู่ต้องการไปเข้าห้องน้ำสักหน่อย

“หม่อมฉันต้องขอประทานอภัยของเฝ้าด้วยเพคะ ไม่ทราบว่าจะของเฝ้าประทับด้วย จึงนำน้ำแกมาแค่ถ้วยเดียว” ก๊วยเฟยทำท่าเหมือนเพิ่งเห็นของเฝ้า

ฟางหู่แค่พยักหน้าพร้อมกับยิ้มให้นาง ‘เจ้าไปอยู่ที่ไหนมา เวลานี้คนเขารู้กันทั้งวังว่าข้ามาเป็นนางกำนัลที่ตำหนักนี้ทุกวัน เจ้าก็เสแสร้งเก่งไม่น้อยนี่ก๊วยเฟย’

“ของเฝ้า วันนี้เจ้ากลับไปก่อนเถอะ พรุ่งนี้ข้ามีประชุมกับขุนนางที่ห้องนี้ และคงประชุมหลายวัน เจ้ายังไม่ต้องมาชั่วคราว” หย่งฉีหันไปพูดเสียงเรียบกับฟางหู่ เขาเริ่มรู้สึกว่าจะตัวเองจะใจอ่อนกับนางมากไป นางไม่ใช่คนที่เขาจะใจอ่อนด้วยได้

“อ้อ นี่ท่านกำลังเอาใจสนมคนโปรดของท่านอยู่สินะ” ฟางหู่ลุกขึ้น

“ทูลลาเพคะ” นางย่อกายให้ฮ่องเต๋ น้ำเสียงและสีหน้าของฟางหู่ไม่ได้แสดงอารมณ์ใดๆ นางถอยหลังแล้วเดินออกจากห้องไป

ก๊วยเฟยยิ้มตามหลังของเฝ้า ส่วนฮ่องเต๋ก็ก้มลงอ่านฎีกาต่อ

ฟูกงถนอยหายใจตามหลังของเฝ้าที่เสด็จห่างออกไป ไม่รู้ว่าพระนางจะทรงรู้สึกอย่างไร เป็นถึงของเฝ้ากลับต้องยอมถอยให้สนมนางหนึ่ง ฮ่องเต๋ก็พระทัยร้ายกับของเฝ้าเหลือเกิน เขาเป็นข้ารับใช้จึงทำได้เพียงเห็นใจของเฝ้าอยู่เฉยๆ

ที่สภาขุนนาง อัครเสนาบดีฟางนั่งทำหน้าที่หน้าเครียดอยู่ที่หัวโต๊ะ มือของ
เขาตบลงที่โต๊ะอย่างแรง

“ฮึ! อย่าจะลดอำนาจของข้าหรือ ยังผ่านไปไม่ถึงปี ก็คิดทำการใหญ่
เสียแล้ว”

ฮ่องเต้แต่งตั้งหัวหน้าน้องครักคนใหม่ ทำให้ทหารองครักษ์ที่อยู่ในมือ
ของอัครเสนาบดีหลุดไปอยู่กับฮ่องเต้ เขาเสนอคนของเขา แต่ฮ่องเต้กลับเลือก
คนอื่นแทน เช่นนี้มิใช่ว่าพระองค์กำลังต่อต้านเขาอย่างเปิดเผยหรือ

“ท่านอัครเสนาบดี เช่นนั้นในตอนนี้อำนาจทหารของฮ่องเต้กับท่านก็สู้
กันแล้ว เราจะทำเช่นไรต่อไปขอรับ” เสนาบดีกรมคลัง ขุนนางฝ่ายอัครเสนาบดี
เป็นกังวลถึงแผนการยึดอำนาจคืนของฮ่องเต้

“พຽງນີ້...ให้เสนาบดีกรมโยธาเสนอการสร้างบ้านเรือนให้ราษฎรที่พัง
เสียหายจากเหตุการณ์ประตູแดง เสนอให้สร้างบนที่ดินขานเมืองที่ว่างอยู่อย่าง
เร่งด่วน ทูลพระองค์ไปว่า เพราะหิมะตกหนัก ราษฎรไร้ที่อยู่ ต้องพักอยู่ที่พัก
ชั่วคราวมาหลายเดือนแล้ว แล้วเจ้าก็ขอยกย้ายกำลังพลส่วนหนึ่งของกองทัพ
นอกเมืองมาช่วย หากฮ่องเต้ไม่ทรงยอมให้โยกย้ายทหารมา ข้าจะเสนอกำลัง
ทหารของข้าไปช่วย ฮองเต้คงไม่อยากเสี่ยง พระองค์ต้องส่งทหารเกราะเงิน
ของพระองค์มาแทนอย่างเร่งด่วนไม่ได้ เช่นนี้ก็จะเป็นการตัดทอนกำลังได้ชั่วคราว
ฮ่องเต้จะได้ตั้งพระทัยบริหารบ้านเมืองมากขึ้น” อัครเสนาบดีฟางคิดว่าคงต้อง
เร่งให้ฮ่องเฮามีองค์ชายน้อยเสียแล้ว

ห้องพระโรง

“ทูลฝ่าบาท ตามที่เสนาบดีกรมโยธาได้เสนอฎีกาไป กระหม่อมเห็น
ว่าการโยกย้ายทหารนอกเมืองเข้ามา จะเป็นการเสี่ยงต่อการป้องกันภายนอก
กระหม่อมจึงขอเสนอให้แบ่งทหารของกระหม่อมไปช่วยงานก่อสร้างแทน
พะยะค่ะ” อัครเสนาบดีฟางกราบทูลเสนอ

หย่งจี้รู้ว่าอัครเสนาบดีมีจุดประสงค์ให้เขาส่งกองกำลังทหารเกราะเงิน

ออกไป เพื่อลดกำลังทหารของเขา “ทหารของท่านไม่ต้องเฝ้าประตูเมืองหรือ” ทหารของอัครเสนาบดีคือทหารรักษาเมือง หากหย่งฉียอมรับก็ไม่ต่างจากการนำทหารมาจากนอกเมือง

อัครเสนาบดียิ้ม “หรือจะให้ราษฎรมาช่วยก่อสร้างดีพะยะค่ะ”

หย่งฉีกำมือแน่น อัครเสนาบดีรู้ว่าราษฎรกำลังเดือดร้อน ยิ่งกล่าเสนอให้ราษฎรมาช่วย ราษฎรจะไม่ตำหนิสองแต่ที่รังแกพวกเขามากเกินไปหรอกหรือ

“ราษฎรไร้ที่อยู่ หากจะให้ราษฎรมาช่วยสร้างอีก คงไม่เหมาะสมกระมัง ขอรับ ท่านอัครเสนาบดี” เสนาบดีกรมโยธาคล้อยจะตำหนิอัครเสนาบดี แต่ความจริงเขากำลังกดดันสองแต่อยู่

สุดท้ายหย่งฉีจึงต้องยอมมอบกำลังทหารส่วนหนึ่งออกไป

หลังการประชุมขุนนาง สองเต๋มีสีพระพักตร์ไม่สู้ดี ขำรับใช้ไม่กล้า เข้าไปรับใช้ สองเต๋สั่งให้ขันทีไปเชิญสองเฮามาเข้าเฝ้าแล้วเสด็จเข้าห้องไป ครู่หนึ่งก็มีเสียงข้าวของหล่นแตกดังออกมาจากในห้อง ทำให้ขำรับใช้ยิ่งกลัวโหะ ของสองเต๋ ก็ม้วนหมองแต่ปลายเท้าตัวเอง ไม่กล้าเข้าใกล้สองเต๋เลยสักคน

ในใจของหย่งฉีตอนนี้มีแต่ความคับแค้น เขาเป็นสองเต๋แต่กลับไม่มีอำนาจพอที่จะควบคุมขุนนางของตัวเองได้

‘มีอัครเสนาบดีคนเดียวก็สามารถปกครองบ้านเมืองได้แล้วกระมัง จะมิเข้าไปเพื่อการใด ในเมื่อท่านไม่ยอมลงจากอำนาจที่เกินตัวของท่าน ข้าจะค่อยๆ ถ้ายเทอำนาจนั้นมาจนท่านไม่มีที่ยืนอีกต่อไป ท่านอัครเสนาบดีฟาง’

หย่งฉีต้องอดทน แผนการที่วางไว้อย่อมสำเร็จ เพียงแค่ต้องรอเวลาเท่านั้น ปลอ่ยให้อัครเสนาบดีล้าพองใจกับอำนาจของเขาไปก่อน

ฟูกงกราบทูลว่าสองเฮาขอเข้าเฝ้าไปสองครั้ง แต่สองเต๋ก็ยังไม่ทรงตอบ ฟางหู่จึงต้องยืนรออยู่หน้าห้อง

หิมะกำลังตกหนัก ในมือของนางมีเตาพกอันหนึ่ง แต่ลมหนาวในฤดู

หนาวก็เสียดแทงกระดูกยิ่งนัก ร่างกายของนางจึงสั่นน้อยๆ ฟุ้งกังหันสองเสา
ทรงยืนหนาวอย่างทรมาน จึงกราบทูลอีกครั้ง แต่ฮ่องเต้ก็ยังไม่ทรงตอบมา

“ไม่เป็นไร” ฟางหฺยูกมือห้ามฟุ้งกังที่กำลังจะกราบทูลอีกรอบ

เขาเป็นฮ่องเต้ เขาให้นางรอ นางก็ต้องรอ

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป ตอนนี้เตาพักในมือฟางหฺยู่ไม่เหลือความอบอุ่นแล้ว
ริมฝีปากของนางเขียวคล้ำทั้งยังสั่นเพราะความหนาว ฎูกตองเข้ามาลูบแขนให้
ความอบอุ่นแก่นาง แต่ตอนนี้ร่างกายของนางได้รับความเย็นจึงเริ่มไอ และไอ
หนักขึ้นทุกที ทันใดนั้นความรู้สึกหน้ามืดก็เข้าจู่โจมฟางหฺยู่กะทันหัน สถิติของ
นางเริ่มเลือนรางก่อนจะดับวูบไป

สองเสาทรงลั่นลงในอ้อมแขนของฎูกตอง ท่ามกลางเสียงร้องตกใจของ
ฟุ้งกัง

“สองเสา! สองเสาพะยะค่ะ เจ้าไปตามหมอหลวงมา เร็วเข้า!”

หย่งฉีได้ยินเสียงอะอะด้านนอกจึงเปิดประตูออกมาดู เขาเห็นฟางหฺยู่
หน้าซีด ริมฝีปากคล้ำ ไม่ได้สติอยู่ในอ้อมกอดของฎูกตอง จึงถอนหายใจหนักๆ
ครั้งหนึ่ง

น่าตายนัก! ร่างกายเจ้าอ่อนแอถึงเพียงนี้เชียวหรือ บิดาของเจ้าออกจะ
แข็งแกร่งปานนั้น เหตุใดบุตรสาวจึงทนความเย็นแค่นี้ไม่ได้

“เจ้า ถอยไป” หย่งฉีก็มลงอุ้มฟางหฺยู่ขึ้นมา ก่อนจะพานางเข้าไปในห้อง
ด้านใน เขาวางนางลงที่เตียงนอนของเขาแล้วรีบคลุมผ้าห่มให้นาง ร่างกาย
ของนางเย็นมากจริงๆ ใบหน้าของนางซีดขาวอย่างน่าเป็นห่วง

หย่งฉีมองฟางหฺยู่ด้วยความรู้สึกไม่พอใจ เขากำลังไม่พอใจเรื่องอะไร
เขาก็ไม่เข้าใจตัวเอง

ไม่นานหมอหลวงก็มา หย่งฉีหลบให้หมอหลวงตรวจชีพจรให้ฟางหฺยู่
หมอหลวงตรวจเสร็จก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงกราบทูลฮ่องเต้

“ทูลฝ่าบาท สองเสาทรงได้รับความเย็นจนพระวรกายปรับไม่ทัน
ประกอบกับพระอาการเดิมของสองเสาก็ไม่ค่อยดีอยู่แล้ว เมื่อใดที่ความเย็น

ก็จะเจ็บคอและไออย่างหนัก หากพระอาการหนัก คอก็จะบวม ตอนนี้อย่าให้พระวรกายของสองเสาอบอุ่นอยู่ตลอดเวลา ห้ามโดนความเย็นอีกเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นพระโลหิตจะไม่ไหลเวียน ไม่เป็นผลดีต่อสองเสาอย่างมากพะยะค่ะ กระหม่อมจะจัดยาเพื่อฟื้นฟูพลังร้อนให้สองเสาพะยะค่ะ”

“อ้อ เจ้ารีบไปจัดยามา” หลังฮ่องเต้ตรัสสั่ง หมอหลวงจึงถอยออกไป ฟางหู่ เจ้าช่าง...เขาไม่รู้ว่าพุทอะไรดี นางป่วยอยู่หรือหรือ เหตุใดเขาจึงไม่เคยสังเกตเห็น

เมื่อฟางหู่ตื่นขึ้นมา ก็เห็นฮ่องเต้นั่งหลับตาอยู่บนเตียงที่นางกำลังนอนอยู่ เขานั่งนิ่งมาก เมื่อมองไปรอบๆ นางก็ต้องตกใจ นี่เป็นห้องบรรทมของฮ่องเต้มิใช่หรือ ไม่รู้ว่านางเข้ามาอยู่ในห้องนี้ได้อย่างไร

ขณะที่นางกำลังจะลุกขึ้นอย่างยากเย็นนั้น หย่งฉีก็ลืมตามองนาง เขากอดตัวนางให้นอนลงตามเดิม นางจึงมองเขาด้วยความสงสัย

“หมอหลวงบอกว่าช่วงนี้ห้ามเจ้าออกไปรับความเย็น” หย่งฉีเอ่ยกับนาง ฟางหู่ใช้สายตาสงสัยเป็นเชิงถามว่าแล้วอย่างไรต่อ

“เจ้าก็อยู่ที่นั่นไปก่อนชั่วคราว อาการดีขึ้นแล้วค่อยกลับตำหนัก” หย่งฉีตอบในสิ่งที่นางสงสัย

‘อยู่ที่นั่น นอนที่นั่นหรือ’ ฟางหู่ไม่ได้พุทอะไร

นางได้แต่ทำสีหน้าสงสัยมองเขา หย่งฉีจึงเรียกให้คนนำยาเข้ามาให้นาง หลังจากฟางหู่ดื่มยาจนหมด หย่งฉีก็บอกให้นางพักผ่อน ก่อนที่เขาจะเดินออกไปตรวจฉีภาคต่อ

นางหลับไปจนถึงยามอ้าว ภูฎปฤคนางให้ลุกขึ้นมากินข้าวกับติ่มยา แล้วนางก็นอนต่อ เพราะพิษไข้ทำให้นางอ่อนเพลีย

ฟางหู่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งตอนปลายยามไ้ นางรู้สึกถึงความอบอุ่นข้างกาย เมื่อนางลืมตาขึ้นก็เห็นหย่งฉีนอนอยู่ข้างๆ นางนอนตะแคงมองเขาที่กำลังหลับ

‘ตอนท่านหลับ ท่านดูดีมากหรือไม่ เพราะคิ้วของท่านไม่ขมวด ใบหน้า
ของท่านไม่เย็นชา ริมฝีปากของท่านก็ผ่อนคลายไม่แน่นจนน่าอึดอัดเหมือน
ปกติ เวลาท่านยิ้มให้สนมของท่าน ท่านก็หล่อเหลานัก แต่ท่านไม่เคยยิ้มให้ข้า
หากข้าไม่ใช่ฟางหฐ ไม่ใช่บุตรสาวของอัครเสนาบตีฟาง ท่านจะยิ้มให้ข้าหรือไม่’

สี่

เจ็ดปีผ่านไป ทุกอย่างย่อมเปลี่ยนแปลง

ปีที่เจ็ดแห่งรัชสมัยหย่งฉิงฮ่องเต้

ศึกทางการเมืองระหว่างฮ่องเต้กับอัครเสนาบดีดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักทั้งข้างหน้าและลับหลัง บัดนี้อำนาจของฮ่องเต้เหมือนมากพอที่จะล้มอัครเสนาบดีได้ แต่ฮ่องเต้ก็ไม่อยากพลาด พระองค์ต้องการกวาดล้างอำนาจของอัครเสนาบดีฟางไม่ให้เหลือ วันซึ่งชาติใกล้มาถึง ขณะเดียวกันอัครเสนาบดีฟางก็ดำเนินการเร่งรัดให้แต่งตั้งองค์รัชทายาทในเร็ววันเพื่อคงอำนาจของฝั่งตนไว้ ราชสำนักแบ่งเป็นสองฝ่าย สถานการณ์คุกรุ่นใกล้ปะทุ

กาลเวลานำพาให้ทุกสรรพสิ่งเปลี่ยนแปลง

ฮ่องเฮาผู้อ่อนเยาว์ ขาดความอบอุ่น และรักการนอน...กลายเป็นสตรีที่เข้มแข็งและเย็นชามากขึ้น

เจ็ดปีมานี้ความอ้างว้างโดดเดี่ยวที่ฮ่องเต้มอบให้ฟางหู่ ทำให้นางค่อยๆ ซิน เขามอบบุตรชายให้นางคนหนึ่ง ฮ่องเต้ตั้งชื่อให้เขาว่า 'หย่งฉิง' ปีนี้องค์ชายหย่งฉิงมีพระชันษาห้าปีแล้ว

ในเดือนหนึ่งฮ่องเต้จะเสด็จมาประทับที่ตำหนักไ่ว่กงเพียงสองคืนคือ

วันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้า และพระองค์ก็เคร่งครัดต่อกำหนดการนี้ยิ่งนัก ไม่เคยมาเกินแม้เพียงครึ่งวัน

ส่วนตำหนักอื่น ช่างแต่ก็เวียนไปค้างไม่ได้ขาด จำนวนสนมของช่างแต่ไม่ได้เพิ่มขึ้นมากเท่าไร พระองค์ยังคงโปรดปรานก๊วยเพยที่สุด และโปรดปรานเพยทั้งสามไม่เสื่อมคลาย รวมทั้งยังคงเอ็นชากับชองเฮาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

นำแปลกที่ก๊วยเพยซึ่งได้รับความโปรดปรานที่สุด กลับไม่มีโอรสหรือธิดาสักองค์ ชูเพยนั้นมืองค์หญิงรองซึ่งมีพระชันษาสี่ปี ฮวาเพยก็มีมืองค์หญิงสามซึ่งมีพระชันษาสองปี ส่วนต่อเพยนั้นมืองค์หญิงใหญ่ตั้งแต่ก่อนช่างแต่ขึ้นครองบัลลังก์ มีพระชันษาแปดปี

ช่างแต่หนุ่มผู้มีอารมณ์ไม่แน่นอนและเย็นชาโหดเหี้ยม ในตอนนี้เติบโตเป็นช่างแต่ที่สุ่มขึ้น แต่ยังคงโหดเหี้ยมเย็นชาเช่นเดิม พระองค์นั้นรักโอรสองค์เดียวของพระองค์มาก แต่ติดตรงที่ว่าท่านตาขององค์ชายคืออัครเสนาบดีผู้ที่กล้าท้าทายอำนาจของช่างแต่ พระองค์จึงไม่ได้แต่งตั้งองค์ชายหยงเจิงเป็นองค์รัชทายาท แต่อัครเสนาบดีผู้ใจร้อนก็เร่งให้ช่างแต่แต่งตั้งผู้สืบทอดบัลลังก์อยู่ทุกวัน เหมือนกับว่าช่างแต่จะอายุสั้น เจตนาของอัครเสนาบดีนั้นชัดเจนนัก

ฤดูร้อนปีนี้ร้อนมาก ทำให้ฟางหู่เบื่ออาหารและนอนไม่สบาย ส่งผลให้อารมณ์ของนางไม่ดีตามอากาศไปด้วย

เช้าวันนี้เหงื่อออกแต่เช้า เหล่าสนมก็มาเข้าเฝ้าชองเฮาเหมือนทุกวัน

“ชองเฮาเพคะ อากาศร้อนมากทำให้ชินเหมยเหรินไม่ค่อยสบายตัวนัก นางขอออกไปเดินในสวนบ้างเพคะ” ชูเพยผู้เป็นหัวหน้าตำหนักที่ชินเหมยเหรินพำนักอยู่ด้วย เอ่ยแทนชินเหมยเหรินที่ตั้งครรภ์ได้สามเดือน ชองเฮาสั่งไม่ให้นางออกจากตำหนักเพื่อรักษาครรภ์ของนางให้ปลอดภัย

‘เฮ้อ...ชินเหมยเหรินหรือเจ้ากันแน่ชูเพย ที่อยากให้นางออกไปเดินนอกตำหนัก’

เจ็ดปีที่ผ่านมา สนมขึ้นต่ำสูญเสียครรภไปเท่าไรแล้ว นางที่เป็นสองเฮาพยายามปกป้องลูกให้ชองเต้ แต่เหล่าสนมขึ้นสูงทั้งหลายกลับคอยแต่จะกำจัดชองเต้ก็หลับตาเชื่อแต่พวกนาง ฟางหฺรู่เหนี่ยวที่ขึงอยู่กับพวกนางแล้ว

“อ้อ อนุญาต” ฟางหฺรู่พูดแค่นั้นก็ยกพัดขึ้นมาโบก พลังเอนหลังแล้วหลับตาเป็นเชิงว่านางเหนี่ยวแล้ว ให้ทุกคนกลับไปได้

ยามเย็น ชาวร้ายที่ฟางหฺรู่คาดไว้ก็เกิดขึ้น ชินเหมยเหรินหกล้มในสวน
นางมีอาการตกเลือด ไม่อาจรักษาถูกในครรภไว้ได้ ชองเต้ไม่ได้เสด็จไปดูเพียงกำชับหมอหลวงให้รักษาชินเหมยเหรินให้ดี ชองเต้ก็เป็นเช่นนี้เสมอทุกอย่างที่เกิดขึ้นในวังหลังยกให้ชองเฮาจัดการเองทั้งสิ้น

‘เลือดเนื้อของท่านสิ้นไปก็ยังไม่สนใจ ตกลงท่านมีหัวใจหรือไม่’

ในตำหนักโศกวงเวลานี้อากาศร้อนอบอ้าว ยิ่งเพิ่มความตึงเครียดมากขึ้น ฟางหฺรู่หนึ่งมองนางกำนัลของชินเหมยเหรินที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า

ก๊วยเพยเป็นผู้เฝ้าปากถามก่อน “เกิดอะไรขึ้นที่สวน เหตุใดชินเหมยเหรินจึงหกล้มได้”

“ชินเหมยเหรินต้องการไปนั่งในศาลา จึงจูงมือหม่อมฉันเดินไป กำลังจะเดินขึ้นบันไดขั้นแรกของศาลาก็มีแมวตัวหนึ่งโผล่มา แมวตัวนี้หม่อมฉันจำได้ว่าเป็นของ...เอ่อ...” นางกำนัลแสดงท่าทางเหมือนกลัวอะไรบางอย่าง

“เจ้าพูดมาให้ชัด ว่าเป็นแมวของใคร” ฮวาเพยร่วมถามด้วยอีกคน

“เอ่อ...เป็นของ...เป็นของ...ซูเพยเพคะ” นางกำนัลเอ่ยพร้อมกับก้มศีรษะจذพื้น

“ข้ารับใช้บังอาจ! เจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าเป็นแมวของข้า เจ้าจับแมวได้หรือไม่ หากเจ้ากล้าพูดพล่อยๆ ข้าจะตบปากเจ้าจนเจ้าพูดไม่ได้อีกเลย คอยดู” ซูเพยผู้ใจร้อนแผดเสียงออกมา

“หม่อมฉันไม่กล้าโกหกเพคะ แมวตัวนั้นมาวิ่งเล่นในตำหนักเล็กของชินเหมยเหรินอยู่บ่อยครั้ง นางกำนัลของซูเพยก็มาตามกลับไปทุกครั้งเพคะ”

นางกำนัลก้มหน้าตอบเสียงดังชัดเจน

“สองเฮาเพคะ อย่าไปฟังข่าวรับใช้พูดจาเหลวไหลเลยเพคะ แมวก็จับไม่ได้ มากล่าวหาหม่อมฉันเช่นนี้ สมควรโบยให้ตายเพคะ!” ชูเฟยผู้ใจร้อนยิ่งกว่าอากาศเผดเสียงบอกสองเฮาที่กำลังโหมกพัดไปมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

พอนางกำนัลได้ยินคำว่า ‘โบยให้ตาย’ ก็รู้สึกหวาดกลัว จึงรีบไขกศิระะ ยืนยันคำพูดของตัวเองว่าเป็นความจริง

‘เฮ้อ...พวกเจ้านี้ ต่างคนต่างอยู่ไม่ได้หรืออย่างไร เสดสร้างสร้างเรื่องไม่หยุดหย่อน’ ฟางหฺรหฺยุดโหมกพัดในมือ แล้วเอ่ยออกมาเพียงประโยคเดียว “ไปจับแมวมานะ”

สองเฮารับสั่งให้เหล่าสนมแยกย้ายกลับตำหนัก หากยังจับแมวดำตัวนั้นไม่ได้ ห้ามใครพูดว่าร้ายผู้อื่นให้พระนางได้ยิน ไม่เช่นนั้นจะถูกลงโทษ

ตำหนักเต๋อเฟย

เต๋อเฟยเป็นผู้เดียวที่ไม่ได้ไปตำหนักไฮ่กงในวันนี้ นางอ้างว่าองค์หญิงใหญ่ไม่สบายต้องอยู่ดูแลที่ตำหนัก

ขณะที่นายในตำหนักมีนางกำนัลของซินเหม่ยเหรินอยู่ด้วย

“ไม่ว่าอย่างไรเจ้าต้องยืนยันกรณาคำพูดของเจ้าไว้ ถึงจับแมวดำตัวนั้นไม่ได้ แต่ชูเฟยก็ถูกสงสัยแล้ว อะไรที่มันเกิดขึ้นแล้ว คนก็ลืมไม่ได้หรอก” เต๋อเฟยคิดจะทำให้ชูเฟยเป็นคนผิด โดยที่ไม่สนใจว่าคนร้ายตัวจริงเป็นใคร นางส่งนางกำนัลผู้นี้ไปอยู่ข้างกายซินเหม่ยเหรินเพื่อจับตาดูชูเฟยที่อยู่ในเขตตำหนักเดียวกัน คราวนี้นางกำนัลทำงานได้ดีโดยไม่ต้องสั่ง นางจึงคิดจะปล่อยให้ทุกอย่างไหลไปตามน้ำ หากกำจัดชูเฟยได้ก็ถือเป็นเรื่องดี

“เพคะพระสนม” นางกำนัลของซินเหม่ยเหรินตอบด้วยความนอบน้อม

ห้าวันต่อมา เรื่องน่าตกใจก็เกิดขึ้นอีก มีผู้พบศพนางกำนัลของซินเหม่ยเหรินอยู่ที่ก้นบ่อน้ำ ชั้นที่ผู้พบศพเล่าว่าเข้าไปตักน้ำตามปกติ แต่น้ำ

ที่ตกขึ้นมากลับมีสีแปลกไป เขาดมแล้วรู้สึกคล้ายกลิ่นเหม็นเน่า จึงรีบชะโงกหน้าไปดูในบ่อ ก็เห็นเหมือนผสมคนและเสื้อผ้าของนางกำนัลไหลอยู่เหนือน้ำบางส่วน เขารีบไปตามทวารให้มาช่วยกันยกร่างนั้นขึ้นมา นางกำนัลร่วมห้องยืนยันว่าศพนั้นเป็นนางกำนัลของชินเหมยเหริน

หมอชินสุตรบอกว่าศพถูกขนย้ายมาจากที่อื่น น่าจะถูกโยนลงบ่อน้ำเมื่อคืน เพราะนางกำนัลตายมาหลายวันแล้ว แต่ชั้นที่เพิ่งพบศพเมื่อเช้า

เรื่องชินเหมยเหรินแท้ๆ แมวของชูเพยเป็นผู้ต้องสงสัย และยังมีเหตุการณ์นางกำนัลถูกฆ่า ทำให้ฮ่องเต้ต้องเสด็จมาด้วยพระองค์เอง เวลานี้ผู้ที่น่าสงสัยที่สุดคือชูเพย แต่แมวตัวปัญหานั้นหาเท่าไรก็ไม่เจอเสียที

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรชูเพยที่คุกเข่าร้องให้อยู่เบื้องหน้า “ชูเพย หยุดร้องให้ได้แล้ว”

ชูเพยได้ยืนสุรเสียงของฮ่องเต้ทั้งเย็นชาและคล้ายไม่พอพระทัย นางก็ไม่กล้าร้องให้ต่ออีก “ฝ่าบาทเพคะ หม่อมฉันไม่ได้ทำอะไรนะเพคะ หม่อมฉันถูกใส่ร้าย ขอฝ่าบาททรงคืนความยุติธรรมให้หม่อมฉันด้วยเพคะ”

ฮ่องเต้หันไปทอดพระเนตรสองเฮาที่นั่งนิ่งไม่พูดอะไร แล้วหันกลับไปทอดพระเนตรชูเพยที่ตั้งใจเช็ดน้ำตาให้ดูน่าสงสาร “ก่อนเรื่องทุกอย่างจะกระจ่าง ถอดป้ายของชูเพยชั่วคราว ชูเพย ข้าไม่ได้บอกว่าเจ้าเป็นคนผิด เจ้าแค่ขอให้ทุกอย่างเปิดเผยเท่านั้น ช่วงนี้เจ้าก็อยู่ในตำแหน่งของตัวเองดีๆ รู้หรือไม่”

“เพคะ” แม้ชูเพยไม่อยากยอมรับแต่ก็ต้องยอม เพราะแม่รับสั่งของฮ่องเต้จะอ่อนโยนกับนาง แต่พระองค์ไม่ได้แยมพระสรวล

“สองเฮา เรื่องนี้ข้าจะให้ทหารองครักษ์ช่วยตามสืบด้วย มีอะไรก็เรียกหัวหน้าองครักษ์หรือฟูกอง ได้เรื่องอย่างไรก็เขียนรายงานไปให้ข้า”

ฮ่องเต้เสด็จมาเพียงแค่นั้นแล้วก็เสด็จกลับไป ตรัสกับสองเฮาเพียงไม่กี่คำและไม่แยมพระสรวลให้สองเฮาแม่แต่น้อย

ฟางหุชินหาเสียแล้ว นางไม่ได้รู้สึกอะไรกับฮ่องเต้เหมือนเมื่อเจ็ดปีก่อน

อีก นางต้อนรับห้องตัวอย่างเฉยชา และน้อมส่งเสด็จห้องตัวอย่างไร้ความรู้สึก

ตำหนักเขียนกง

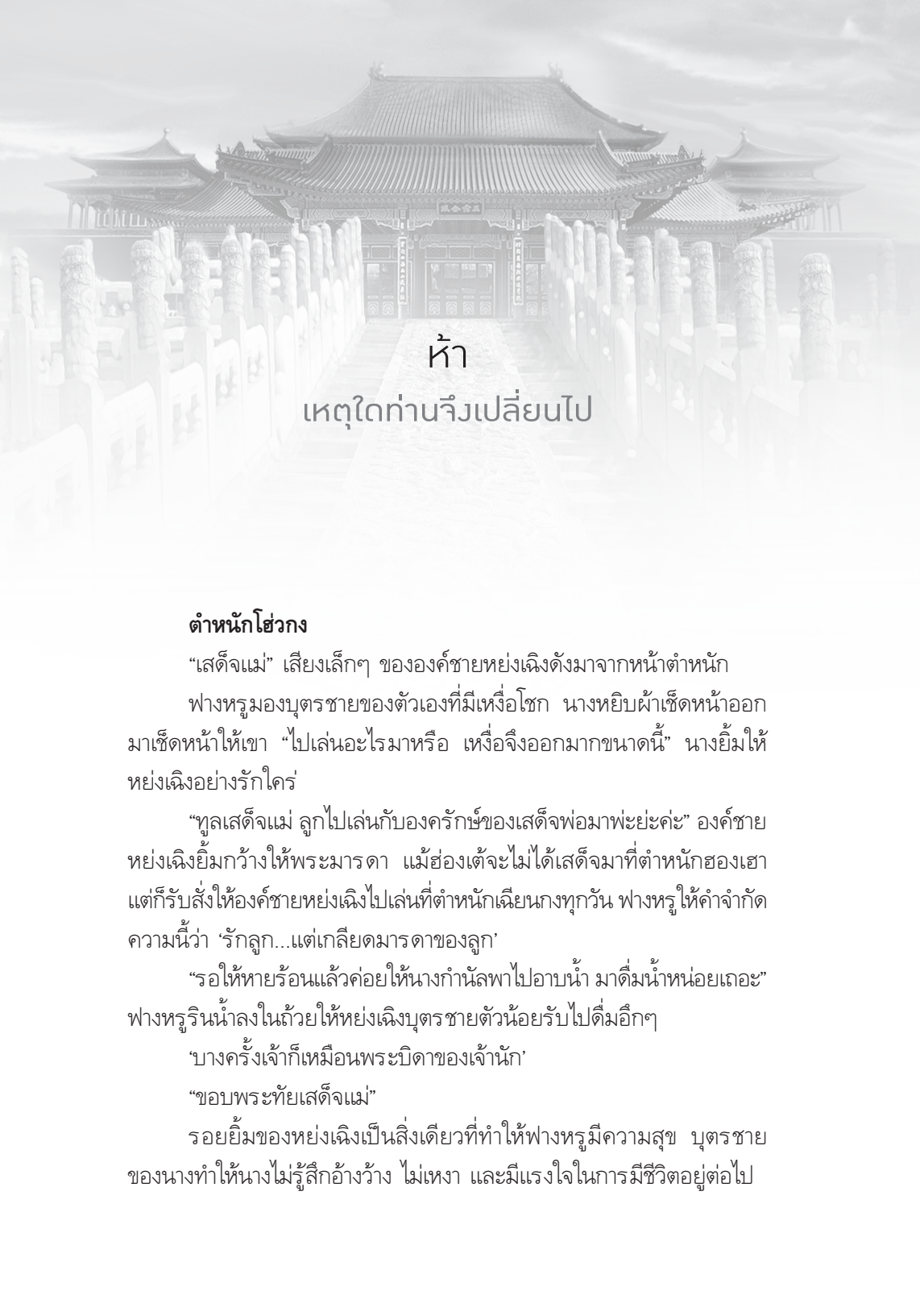
หย่งฉิกกลับมานั่งอ่านฎีกาต่อ แต่เขาไม่สามารถควบคุมสมาธิได้
‘ปฏิกิริยาเย็นชาและสายตาไร้ความรู้สึกของนาง...หมายความว่าอย่างไร’

เจ็ดปีที่แล้วนางไม่กล้ำสบตาเขา ถึงแม้นางจะให้กำเนิดองค์ชายแล้ว
นางก็ยังเขินอายเขาทุกครั้งที่เขาไปหา แต่สองปีมานี้เขารู้สึกว่านางกล้ำสบตา
เขามากขึ้น เขาคิดว่านางคงโตขึ้น ไม่ใช่เด็กสาวอีกแล้ว เขาไม่เคยมองนางดีๆ
เลยสักครั้ง เขาจึงไม่รู้ว่านางรู้สึกอย่างไร

เจ็ดปีก่อนเขารู้ว่านางชมชอบเขา นางหวังจะให้เขาชอบนางบ้าง แต่เขา
มอบความปรารถนานั้นให้นางไม่ได้เพราะบิดาของนาง

วันนี้เขาไปตำหนักนาง สายตาที่นางมองเขาไม่มีอะไรเลย มันว่างเปล่า
ไร้อารมณ์ความรู้สึก นางมองเขาแต่ก็เหมือนไม่ได้มองเขา หัวใจของเขาอยู่ดีๆ
ก็รู้สึกกระสับกระส่ายและโหยหา เหมือนเขาสูญเสียบางอย่างไป

สายตาใสซื่อบริสุทธิ์และอบอุ่นความเขินอายไว้ในนั้น สายตาที่ทำให้
เขารู้สึกผิด เขาจึงมองตานางไม่บ่อยนัก แต่บัดนี้สายตาเหล่านั้นหายไปแล้ว
นางคือฟางหุ แต่ไม่ใช่ฟางหุที่เขารู้จักมาตลอดเจ็ดปีอีกแล้ว

ห้า เหตุใดท่านจึงเปลี่ยนไป

ตำหนักไฮวกง

“เสด็จแม่” เสียงเล็กๆ ขององค์ชายหย่งเจิงดังมาจากหน้าตำหนัก

ฟางหฺรูมองบุตรชายของตัวเองที่มีเหงื่อโชก นางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดหน้าให้เขา “ไปเล่นอะไรมาหรือ เหงื่อจึงออกมากขนาดนี้” นางยิ้มให้หย่งเจิงอย่างรักใคร่

“ทูลเสด็จแม่ ลูกไปเล่นกับบงครักษ์ของเสด็จพ่อมาพะยะค่ะ” องค์ชายหย่งเจิงยิ้มกว้างให้พระมารดา แม้ฮ่องเต้จะไม่ได้เสด็จมาที่ตำหนักของเขา แต่กับรับสั่งให้องค์ชายหย่งเจิงไปเล่นที่ตำหนักเฉียนกงทุกวัน ฟางหฺรูให้คำจำกัดความนี้ว่า ‘รักลูก...แต่เกลียดมารดาของลูก’

“รอให้หายร้อนแล้วค่อยให้นางกำนัลพาไปอาบน้ำ มาดื่มน้ำหน่อยเถอะ” ฟางหฺรูริน้ำลงในถ้วยให้หย่งเจิงบุตรชายตัวน้อยรับไปดื่มอีกๆ

“บางครั้งเจ้าก็เหมือนพระบิดาของเจ้านัก”

“ขอบพระทัยเสด็จแม่”

รอยยิ้มของหย่งเจิงเป็นสิ่งที่ทำให้ฟางหฺรูมีความสุข บุตรชายของนางทำให้นางไม่รู้สึกรำคาญ ไม่เหงา และมีแรงใจในการมีชีวิตอยู่ต่อไป

“เสด็จแม่ทรงทราบหรือไม่ เสด็จพ่อตรัสว่าเช่นไร” หย่งเฉิงใช้สายตาก
กุ่มกริมมองพระมารดา

“นี่เขาไปลอกเลียนสายตานี้มาจากใครกัน” ฟางหฺรุษึมตอบสายตา
กุ่มกริมของบุตรชาย

“ว่าเช่นไรหรือ”

“เสด็จพ่อตรัสว่า...” หย่งเฉิงทำท่าเหมือนจะกระซิบ ฟางหฺรุษึมจึงต้องก้ม
ลงให้เขากระซิบข้างหู “ตรัสว่า...วันนี้จะมาเสวยพระกระยาหารเย็นที่ตำหนัก
เสด็จแม่พะยะค่ะ”

พอหย่งเฉิงพูดจบ ฟางหฺรุษึมก็เงยหน้าไปจนหย่งเฉิงต้องเขย่าแขนพระมารดา
“เสด็จแม่ไม่ดีพระทัยหรือพะยะค่ะ”

ฟางหฺรุษึมให้เขา “เมื่อย่อมดีใจ”

“ท่านจะมากินข้าวที่นั่นทั้งที่ไม่เคยมาเลยตลอดเจ็ดปี หรืออากาศจะร้อน
เกินไป จึงทำให้ท่านทำอะไรแปลกๆ เช่นนี้”

ยามอีว๋ ซ่องเต๋ก็เสด็จมาตำหนักโศวกง โดยมีซองเฮาและองค์ชาย

หย่งเฉิงออกมารอต้อนรับ

ฟางหฺรุษึมตัวทำความเคารพซองเต๋ “ถวายพระพรฝ่าบาทพะคะ”

“ตามสบาย” ซ่องเต๋พยักพระพักตร์ให้ซองเฮาเล็กน้อย แล้วพระองค์
ก็อุ้มองค์ชายหย่งเฉิงขึ้นมา “ว่าอย่างไร ลูกชายของข้า” ซ่องเต๋แย้มพระสรวล
ให้องค์ชายหย่งเฉิง

หย่งเฉิงยิ้มกว้างตอบพระบิดา “เสด็จแม่ให้คนเตรียมของที่เสด็จพ่อ
โปรดไว้เยอะเลยพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นหรือ” ประโยคนี้ซองเต๋หันไปถามซองเฮา เขาเห็นนางทำแค่
พยักหน้า และยิ้มเล็กน้อยอย่างไม่เต็มใจเท่านั้น

“ไม่แปลกหรอกที่เจ้าจะเอ็นชานใส่ข้า” หย่งเฉิงเข้าใจนาง

ระหว่างอาหารเย็นซองเต๋ก็คืบกับข้าวให้องค์ชายและซองเฮาอย่าง

เอาใจใส่

“เจ้าดูหมอมลงนะ อากาศร้อนจึงไม่ค่อยอยากอาหารหรือ ข้าก็เป็นเหมือนกัน ถึงอย่างไรก็ต้องดูแลสุขภาพด้วย อยากกินอะไรก็บอกครัวหลวงทำให้”

หย่งฉีเห็นนางทำสีหน้าแปลกใจ เขาก็ยิ้มเยาะตัวเอง หากเปลี่ยนเป็นเขาก็คงรู้สึกแปลกใจเหมือนกัน

“นี่ท่านกินอะไรผิดสำแดงมาหรือฮ้องเต๋ หรือท่านกำลังมีแผนอะไรในใจ” ฟางหฺรู่ได้แต่สับสนและสงสัยต่อการกระทำกับคำพูดของฮ้องเต๋

ฮองเฮารินน้ำชาให้ฮ้องเต๋ แล้วรินน้ำให้องค์ชาย หย่งฉีเห็นนางยิ้มให้หย่งเจิง แต่พอหันหน้ามาทางเขา รอยยิ้มนั้นก็หายไป

“คีนี่...” เขายังพูดไม่จบประโยค นางก็พูดขัดขึ้นมาก่อน

“หม่อมฉันรู้สึกไม่สบายตัว นอนไม่หลับมาหลายคืน หมอหลวงจัดยานอนหลับให้ชุดหนึ่งแล้วพะคะ”

“อ้อ” จะให้เขาพูดอะไรได้อีกละ ในเมื่อนางไม่สบาย หากเขาบอกว่าจะมาค้างกับนางก็คงเห็นแก่ตัวเกินไป

‘เอาเถอะ คีนี่ยังมี’

ฮ้องเต๋ทรงเล่นกับองค์ชายครูหนึ่งก็เสด็จกลับไป

“เสด็จแม่ไม่สบายหรือพะยะคะ” หย่งเจิงถามพระมารดาด้วยความเป็นห่วง

“อ้อ แม่จะกินยาแล้วนอนเลย เจ้าก็รีบเข้านอนนะ”

“ลูกทราบแล้วพะยะคะ” หย่งเจิงคุกเข่าลาพระมารดาแล้วกลับไปยังห้องของตัวเอง

คำคืนในฤดูร้อนนอนไม่สบาย ฟางหฺรู่นอนลืมตาโผลงในความมืด
ยานอนหลับที่หมอหลวงจัดให้ออกฤทธิ์ช้านัก

‘ฮ้องเต๋ ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่ ผ่านมาเจ็ดปี อยู่ดีๆ ท่านก็อยากมา

ค้ำกับข้า ทั้งที่ไม่ใช่วันที่หนึ่งกับวันที่สิบห้า หรือตอนนี้ท่านคิดจะกำจัดบิดาของข้า จึงมาทำให้ข้าตายใจ แต่ท่านคิดผิดแล้ว ข้ากับบิดาของข้าไม่มีความผูกพันอย่างที่ควรมีตั้งนานแล้ว'

ฟางหุรนอนคิดถึงท่าทางแปลกๆ ของฮ่องเต้จนกระทั่งหลับไป

ตำหนักเฉียนกง

หลังจากกลับจากตำหนักโหว่กง หย่งฉีก็มานั่งตรวจฎีกาต่อ ในความคิดมีแต่อาการเย็นชาของนาง อยู่ดีๆ คืนนี้เขาก็อยากนอนกอดนาง รู้สึกคิดถึงกลิ่นหอมจากร่างกายนาง ครึ่งชั่วโมงก่อนงกงเข้ามาให้เขาเลือกป้ายแต่ก็ปฏิเสธไป จึงต้องมานั่งตรวจฎีกาเพื่อขมอารมณ์คิดถึงที่เกิดขึ้น

แต่ยิ่งดึกก็ยิ่งโหยหา เขาอดทนไม่ไหวอีกแล้ว

"ฟูกงง ข้าจะออกไปเดินเล่นคลายร้อนในสวนเสียหน่อย"

'ยามโจวนี้ะหรือพะยะคะ' ฟูกงงกำลังสงสัย แต่ฮ่องเต้ก็เสด็จออกไปแล้ว เขาจึงต้องรีบวิ่งตามออกไป

บรรยาคาศในสวนมีลมพัดเบาๆ อากาศปลอดโปร่ง ฮ่องเต้ทรงพระดำเนินไปตามทางเดิน โดยมีฟูกงงถือโคมไฟส่องนำทาง ฟูกงงจะเดินไปทางซ้ายที่เป็นบริเวณใจกลางสวน แต่ฮ่องเต้กลับทรงพระดำเนินไปทางขวา ฟูกงงจึงต้องรีบเปลี่ยนทางแล้วเดินตามไป

'ทางนี้ไปตำหนักสองเฮาไม่ใช่หรือ' ฟูกงงสงสัยอีกรอบ

เมื่อเห็นประตูตำหนักอยู่ใกล้ๆ ฮ่องเต้ก็รับสั่งให้ทุกคนหยุดและรออยู่ตรงนี้ ฟูกงงเห็นฮ่องเต้ทรงพระดำเนินไปด้านข้างตำหนักของสองเฮา จากนั้นก็ทรงกระโดดข้ามกำแพงเข้าไป

'สวรรค์! ฮ่องเต้แอบปิ่นเข้าตำหนักสองเฮาหรือนี่' ฟูกงงได้แต่อ้าปากค้าง

หย่งฉีฮ่องเข้าห้องนอนของฟางหูทางหน้าต่างที่เปิดไว้เพื่อรับลม เขาเดินเข้าไปใกล้เตียงของนาง ม่านเตียงไม่ได้ปิด ทำให้เขาเห็นนางที่นอนหลับสนิท สม่กับเป็นสองเฮาชีเขาโดยแท้ หย่งฉีฮ่องมองนางอยู่เสียๆ

‘ข้าก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันฟางหู บิดาของเจ้าทำให้ข้าคับแค้นใจ เจ้าก็ทำให้ข้าร้อนรุ่มใจ ข้าคิดว่าเจ็ดปีที่ผ่านมาไม่ได้ลงตามกับบิดาของเจ้า อาจจะเพราะเจ้าก็ได้ ข้าเคยชินกับการที่เจ้าก้มหน้าและแสดงแวตาทาเงินอายในบางครั้ง แต่พอเจ้าเปลี่ยนไป เหลือไว้แต่ความเย็นชา ข้ากลับทนไม่ได้ ข้าหวังว่าตัวเองจะเห็นเจ้าเป็นเพียงลูกของศัตรู ข้าไม่เคยคิดว่าตัวเองจะชอบเจ้าได้ ตอนนี้ข้ายังต้องการกำจัดบิดาของเจ้า แต่ข้าไม่ต้องการสูญเสียเจ้าไป แล้วข้าควรทำอะไรดี ฟางหู เจ้าจะเกลียดข้าหรือไม่ หากข้าทำร้ายบิดาของเจ้า’

หย่งฉีฮ่องทลายใจเย็นมองฟางหูอยู่อย่างนั้นอีกราวครึ่งชั่วยามจึงจากไป ตลอดเวลาฟางหูไม่รู้สึกลึกตัวแม้แต่น้อย

ตำหนักก๊วยเพย

“คืนนี้ฮ่องเต้ไม่ได้เสด็จไปตำหนักใดไซ้หรือไม่” ก๊วยเพยถามนางกำนัลคนสนิท

“เพคะ”

“อือ” ก๊วยเพยรู้สึกกระวนกระวายอยู่บ้างที่ฮ่องเต้เสด็จไปเสวยพระกระยาหารเย็นกับสองเฮา นับเป็นครั้งแรกในรอบเจ็ดปีเลยกระมัง แต่ดีหน่อยที่ฮ่องเต้ไม่ได้เสด็จไปประทับกับสองเฮาด้วย

ก๊วยเพยรู้สึกกลัวอยู่ตลอดเวลาว่า สองเฮาจะสามารถแย่งความโปรดปรานไปได้ แม้เจ็ดปีมานี้ฮ่องเต้จะแสดงออกชัดเจนว่าสองเฮาก็เป็นแค่สองเฮา แต่ก๊วยเพยก็ยังกลัวอยู่ดี ความมั่งคั่งมั่งเมืองเช่นนั้น แม้แต่สตรีด้วยกันยังต้องมองเหลียวหลัง แล้วบุรุษใดจะห้ามใจตนเองได้ ฮ่องเต้ก็เป็นบุรุษคนหนึ่ง ก๊วยเพยเชื่อว่าสนมคนอื่นก็กลัวเช่นเดียวกับนาง

หากวันใดที่ฮ่องเต้เปลี่ยนพระทัยไปโปรดปรานสองเฮาขึ้นมา พวกนาง

ทั้งหลายต้องเดือดร้อนเป็นแน่ เพราะฮองเฮาผู้ที่ไม่สนใจใคร ความจริง
แล้วพระนางฉลาดและคาดเดายาก ที่สำคัญ...พระนางยังมีโอรสองค์เดียวให้
ฮองเต้ เป็นศัตรูที่น่ากลัวของเหล่าสนม หากฮองเฮามีแว้วว่าจะกลายมาเป็น
ศัตรู นางที่เป็นก๊วยเพยคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว